

občinski poročevalec

Občinski poročevalec, glasilo Socialistične zveze delovnega ljudstva občine Domžale, izhaja dvakrat mesečno, via polpodročja v občini ga dobivajo brezplačno. Glasilo ureja uredniški odbor v sestavi: Karel Kuster, Marija Brojan, Miro Ukmar, Franc Tekaver, Darjo Gognja-vec, Marjan Bolhar, Stane Orazem, Marija Puki in Jože Skok. Glavni urednik: Karel Kuster, tel.: 721-082, odgovorni urednik: Matjaž Brojan, tel.: 721-686, tehnični urednik: Dravko Lipovšek, tel.: 721-082. Glasilo izhaja v nakladi 17.000 izvodov in ga tiska Delavska univerza Domžale. Rokopise sprejema odgovorni urednik, Ljubljanska 94, Domžale, naročene oplate sprejema Delavska univerza Domžale, Kolodvorska 6, Rokopisov ne vračamo, fotografije pa le izjemoma. Glasilo je na podlagi sklepa številka 421-1/72 z dne 26. 11. 1974 Sekretariata za informacije Izvršnega sveta SR Slovenije oproščeno plačila temeljnega davka od prometa proizvodov.

Glasilo je bilo dne 25. 7. 1970 odlikovano s Priznanjem Skupščine občine Domžale za uspešno informiranje, dne 24. 4. 1974 pa s srebrnim Priznanjem Osvobodilne fronte slovenskega naroda za uspešno informiranje delovnih ljudi in občanov občine Domžale.

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNEGA LJUDSTVA DOMŽALE

Domžale, 9. november 1981, Leto XX

ST. 13

VIKTOR AVBELJ IN JANEZ ZEMLJARIČ NA OBISKU V NAŠI OBČINI

V četrtek 22. oktobra sta se mudila na obisku v naši občini predsednik predsedstva SRS Viktor Avbelj ter predsednik Izvršnega sveta SRS Janez Zemljarič. Oba gosta so predstavniki domžalskega gospodarstva in družbenopolitičnih organizacij seznanili z aktualnimi vprašanji, ki tačas zadevajo življenje v občini. Oba gosta sta po predloženju položaja v gospodarstvu občine ter obravnavanju družbenopolitičnih razmer podala svoje misli, s katerimi sta konstruktivno pripomogla k uspešnejšemu in hitrejšemu urejanju teh vprašanj v prihodnje.

V predloženju gospodarskih problemov je zavzela v razpravi eno osrednjih mest problematika Papirnice Količevo. Ta tovarna ob normalnem gospodarjenju posluje povsem v redu, težava pa je v tem, ker je plačevanje deviznih obveznosti nove investicije ostalo povsem na plečih njenih zaposlenih. Težave pri zagotavljanju surovin in repromaterialov imajo tudi v Tosami, kjer so sicer stoodstotno povečali izvoz, v domžalskem Toku pa se ubadajo s problemom pomanjkanja skaja. Tu je še problematika domžalskega Heliosa, ki tudi uresničuje pomembno izvozno dejavnost, vendar ob dejstvu, da v pretežni meri uvaža surovine in repromaterialne s konvertibilnega področja, izvaža pa v pretežni meri na klirinško področje.

Janez Zemljarič je poudaril, da klirinskega izvoza ne bomo zaustavljali, oz. omejevali, ven-

dar pa je treba te zadrege reševati s povezovanjem v t.i. repromaterialov.

Oba gosta so predstavniki naše občine podrobno seznanili tudi z razvojem kmetijstva, dokajšnjo pozornost pa so namenili tudi vprašanjem drobnega gospodarstva. Na tem področju si v Domžalah prizadevamo, da bi tudi tu uresničili izvozne načrte. Le-ti zadevajo nadomestitev uvoza z domačimi izdelki oz. proizvodnjo repromaterialov in surovin, ki doslej prihajajo iz uvoza. Oba predsednika sta podprla tako usmeritev, ki ima dokajšnje perspektive tudi zategadelj, ker je drobnopodročje gospodarstva sicer že preseglo začetno stopnjo organiziranosti in obvlada sodobno tehnologijo proizvodnje. Za

take načrte ne bi smelo biti ovir, saj so vsekakor obetavni.

Po razgovorih so si gostje ob navzočnosti predstavnika to-

varne Lek ogledali mengeška obrata te tovarne TOZD Kemija in TOZD Droge.

Vseh mrtvih dan

Mesec november, čas jeseni, čas krizantem, čas drobnih plemenčkov, ki jih prižigamo ob grobovih in spomenikih in to tistim, ki so odšli včeraj, pred leti, v času vojne, pred mnogimi desetletji. V minuti tišine se naše misli in čustva povračajo v čase, ko ste vi hodili po poteh življenja, ko ste iskali vizijo lepše prihodnosti.

Ko se ustavljamo pred spomeniki, razmetanimi po gričih in grapah, ob cestah in sredi livad, ko prinašamo rože, podoživljamo čas bojev in nasilja. Črke, vklesane v granit, beton in hrast so neme, vendar zgovorno pripovedujejo o nekem času in o ljudeh, ki so ostali na številnih razpotjih tega krutega časa.

Ko nosimo cvetje, krizanteme, ko prižigamo svečke, se poraja v globini naših src občutek, nikoli dovolj izkazane hvaležnosti vsem,

katerih srca so zastala v silnem utripu in hrepenenju po življenju. Zaradi tega tovariši, prijatelji, svojci, znanci, vsi mrtvi, vedite, da nismo pozabili na vas, da smo vam iskreno hvaležni za vse, kar ste nam dali, za kar ste živeli in umrli.

Rože bodo ovenele, pomorila jih bo jesenska slana, plameni sveč bodo ugasnili, vendar v nas bodi ostali spomini, v tihotnem mraku bomo prisluhnili nekdanjim vašim besedam, ki ste jih razdali vetrovom šumečih host in, ki so se izgubile med žicami v taboriščih daleč od domovine.

Dan mrtvih je vaš dan, vaša oporoka pa je delovni dan za vse nas, ki živimo v svobodi, v viziji naše stvarnosti, revolucionarnosti in ne-nehnih prizadevanjih za čas miru in sožitja, za čas cvetja in lepšega življenja.

OSREDNJA PROSLAVA OB DNEVU REPUBLIKE BO V SREDO 25. NOVEMBRA 1981 OB 18.

URI V HALI KOMUNALNEGA CENTRA DOMŽALE

O SOCIALNI VARNOSTI DELAVCEV

Slovenski sindikati zelo dosledno pripravljajo 3. konferenco o SOCIALNI VARNOSTI DELAVCEV, ki bo v začetku februarja naslednje leto.

Namen konference je, da vsestransko in temeljito oceni uresničevanje vloge in nalog Zveze sindikatov pri uveljavljanju delavcev, kot nosilcev socialne politike.

Ko so delegati Občinskega sveta Zveze sindikatov Domžale sestavljali program aktivnosti na področju socialne varnosti so dali poudarek TEMATSKIM RAZPRAVAM V TEMELJNIH OKOLIJAH. Pri tem so izhajali iz dejstva, da je nujno najprej ugotoviti vse pomanjkljivosti, ki se v vsakdanji praksi pojavljajo, nato pa se dogovoriti za nadaljnje delo. Zato smo se dogovorili z vodstvi OO ZS, da ocenijo socialno politiko v lastnih sredinah še zlasti z vidika kolikšen je vpliv delavcev na uresničevanje le-te.

V vsaki sredini, pa naj bo to TOZD ali KS, moramo izhajati iz stvarne ocene stanja, to pa pomeni, da moramo najprej vedeti v kakšnih socialnih razmerah živijo naši delavci, sodelavci, občani.

Dejstvo je, da smo veliko dosegli z razvojem v povojnem času, bistvo je v sami stopnji razvoja samoupravnega socialističnega sistema, v katerem se delavci vse bolj uveljavljajo kot nosilci razvoja združenega dela ali razvoja krajevne skupnosti.

Dosegli smo koristne spremembe v socialni strukturi prebivalstva in velik napredek v gnotnem stanju in kulturni ravni. Bistveno so se zmanjšale socialne razlike, ukinjene so nekatere socialne kategorije prebivalstva kot so hlapci, dekle ipd. Zagotovljena je visoka stopnja zaposlenosti, vse prebivalstvo je zdravstveno zavarovano, zdravstveno stanje pa je na splošno boljše. To se kaže zlasti v zvišanju življenjske dobe, manjši umrljivosti dojenčkov ipd.

Delavci so starostno ali invalidsko zavarovani, uvedeno pa je tudi starostno zavarovanje kmetov.

Precejšen del otrok je vključenih v vrtnice, vsi otroci so vključeni v malo šolo in obiskujejo osnovno šolo, precejšnje število dijakov in študentov prejema štipendije. Tudi prizadevanja na področju stanovanjske izgradnje so obrodila sadove, saj so se stanovanjske razmere zelo izboljšale. V naši občini je tudi za 83 % zaposlenih organizirana topla prehrana.

Vse to pa kaže na zelo visoko stopnjo humanosti in

učinkovitosti socialistične samoupravne družbe.

Učinkovita socialna politika in zagotavljanje socialne varnosti delavcev je TEMELJNA NALOGA sindikata kot najširše družbenopolitične organizacije delavcev. V tem se najočitneje kaže razredno bistvo sindikatov.

Pri tem moramo poudariti, da sindikat pri nas deluje v pogojih samoupravne socialistične družbe, katere bistvo je družbena lastnina proizvodnih sredstev in socialistično samoupravljanje. To pa pomeni, da delavci odločajo o pogojih in rezultatih svojega dela, s tem pa tudi o svoji socialni varnosti.

Sindikati v naši družbi najuspešneje opravljajo svojo vlogo na področju socialne politike delavcev tako, da jih družbeno osvešča. Kajti le osveščeni delavci se uspešno uveljavljajo kot samoupravljalci, se borijo proti izkoriščanju. Sindikat bo seveda v celoti opravil svoje poslanstvo tedaj, če bo dosegel osveščenost delavcev:

— da je treba delati in ustvariti dohodek

— da je treba samoupravljati in odločati o rezultatih svojega dela.

V naši občini smo izvedli doslej v pripravah na 3. konferenco ZSS tri tematske razprave in sicer o:

- prehrani med delom
- invalidskem varstvu
- varstvu pri delu

V mesecu novembru bomo organizirali razprave še o:

— stanovanjskem gospodarstvu

- vzgoji in izobraževanju
- zaposlovanju

V NAŠI OBČINI IMA 83 % DELAVCEV ORGANIZIRANO TOPLO PREHRANO MED DELOM

Zbrali smo se v lepo urejenem obratu družbene prehrane delovne organizacije TRAK v Mengšu, z namenom, da pregledamo, kako skrbimo za organizirano prehrano delavcev med delom. Razgovora so se udeležili predstavniki iz organizacij združenega dela in tistih, ki se največkrat srečujejo s problemi s tega področja kot je zdravnik medicine dela, sanitarni inšpektor in predstavniki Napredka.

V razgovoru je bilo izrečeno dosti pohvalnih besed za posamezne organizacije združenega dela, ki zelo dobro skrbijo za toplo prehrano, kakor tudi kritike na vse tiste, ki se za to ne pobrigajo dovolj. Navedenih je bilo tudi nekaj utemeljitev za neorganiziranje prehrane vendar se je pokazalo, da je zelo malo primerov, kjer ne bi mogli urediti tople malice. V marsikateri sredini gre tudi za komoditeto tistih, ki bi na tem področju morali kaj storiti. Tako je marsikje enostavneje razdeliti bone, kot organizirati toplo malico.

Tovariš Šporčič iz Napredka je opozoril na naslednje:

— TOZD gostinstvo ima kadrovsko zasedbo prilagojeno sedanjemu izkoristku kapacitet.

TOZD je usposobljen in pripravljen organizirati ter tudi razvažati hrano vsem, ki tople malice doslej še nimajo. Istočasno so pripravljeni organizirati dietno prehrano, seveda za zadostno število abonementov. Pri tem mora imeti odločujočo besedo zdravstvena služba v Domžalah.

— TOZD Gostinstvo ima kapacitete za 12050 obrokov, sedaj zasedene kapacitete so 5.370 obrokov. Že sedaj Napredek razvažajo tople malice organizacijam združenega dela v Domžalah (TOKO, BETON, INGRAD, VRPLET) v Moravčah (Termit, Rašica, SGP Grosuplje) v Kamniku (DONIT, SVILANIT, MENINA) in v Ljubljano (Avtomontaža, Rašica Gameljne, Iskra in drugim manjšim kolektivom).

— v mesecu septembru je Napredek samo delovnim kolektivom v naši občini izdal prehrabnenih bonov v vrednosti 795.240,00 din. Le 20 % teh bonov je bilo koriščenih v obratih družbene prehrane, vse ostalo je bilo porabljeno v trgovinah z živili.

Prisotni na razgovoru so ugotavljali še naslednje:

— da je problem z mlajšo populacijo, ki se izredno nepravilno hrani ter da je temu problemu treba posvetiti večjo pozornost v šolah

— da imajo strokovne službe, ki bi morale biti organizator prehrane, mačehovski odnos do tega

— da imajo z boni v trgovinah več administracije, ker je treba poleg denarja kot plačilnega sredstva voditi še evidenco nad boni

— da se je in če se je, organizirano

— da imamo za vse delavce, ki ne delajo na težkih fizičnih delih preveč kalorično hrano, ker zelo slabo vpliva na zdravje človeka, je poudarila doktor Šiskova, istočasno se pa premalo skrbi za hrano, ki vsebuje veliko beljakovin, ki niso samo v mesu, kot navadno mislimo; tako je sestava jedilnikov pogojena z našo miselnostjo, torej, če ni malica obilna in to z mesom je slaba; dejansko je pa le tako močna malica slaba za zdravstveno stanje in storilnost.

ZAVZELI SO SE ZA NASLEDNJE:

Prisotni so se zavzeli za naslednje:

— za ukinjanje prehrabnenih bonov povsod, kjer jih delavci še prejemajo in prehod na razdeljevanje tople malice s strani Napredka,

— namesto bonov se v izjemnih primerih izplača gotovina

— poostri se nadzor nad izdajo bonov, dokler le-ti še obstajajo tako, da bo bone možno pri trgovski organizaciji dvigniti le s soglasjem Občinskega sveta Zveze sindikatov,

— skupaj z zdravstveno službo in sanitarno inspekcijo, ki se že doslej precej trudita, skrbeti za čimboljšo kaloričnost prehrane,

— ker je naša občina ena izmed redkih, kjer so proste kapacitete še na razpolago, bomo z osnovnimi organizacijami ZS vztrajali, da se omogoči topla prehrana čimvečjemu številu delavcev, še zlasti morajo delovni kolektivi poskrbeti za samske delavce iz drugih krajev.

KOT OBRATOVODJA SEM NEKAJ POMENIL, SEDAJ PA SKRIBIM ZA VARSTVO PRI DELU

Delavci, ki delajo na področju varstva pri delu so se zbrali

(Nadaljevanje na 3. strani)

Nadaljevanje z 2. strani
v Slovenijalesu v Radomljah, kjer so pregledali prizadevanja za čimvarnejše delo delavcev, boljše delovne pogoje in izpostavili težave, s katerimi se pri svojem delu soočajo. Opozorili so, da imajo pri svojem delu premalo podpore še zlasti osnovne organizacije ZS, ki bi morale skrbeti za čimvarnejše delo delavcev. Prisotni so bili mnjenja, da je nujno, da se sindikalna vodstva bolj zavedo pomena, ki ga morajo uresničiti za varno delo in dobro počutje delavcev, ne pa da dopuščamo, da posamezniki v kolektivih odločajo c varnostnih ukrepih ter se sklicujejo na stabilizacijo. Zato bi morale tudi službe za varstvo pri delu dobro pripravljene varnostne ukrepe, verificirati na osnovno organizacijo ZS, kjer bi dobile podporo s tem pa tudi možnosti za uresničitev.

S strani zdravstvene službe je bilo poudarjeno izredno dobro sodelovanje z delovnimi kolektivi, ki imajo organizirano obratno ambulantno; sodelujoči so se pohvalno izrazili glede delovanja obratnih ambulant, zavzeli pa so se tudi za neposrednejše povezovanje z inšpekcijo dela.

Sprejeti so bili naslednji predlogi:

1. Predlagajo, da se v vseh sredinah, kjer odbor za varstvo pri delu še ni ustanovljen, poda pobudo za ustanovitev. V sredinah, kjer pa je odbor ustanovljen, je treba vzpodbuditi njegovo delovanje. Akcija mora biti v interesu strokovne službe varstva pri delu in izvršnega odbora OO ZS.

2. Strokovne službe (kadrovska, služba za varstvo pri delu, obratna ambulanta, služba za organizacijo dela) tam kjer so ustanovljene, morajo izdelati oceno stanja na področju varstva pri delu. O oceni morajo razpravljati izvršni odbori OO ZS. Celotno problematiko varstva pri delu in ukrepe za odpravo problemov morajo obravnavati in reševati delavski sveti.

3. Vsem osnovnim organizacijam ZS in službam za varstvo pri delu se posreduje gradivo o delu odborov varstva pri delu (priloga).

4. Osnovne organizacije ZS

se morajo zavzeti za boljši položaj služb za varstvo pri delu in le-tim pomagati pri njihovih naporih za izboljšanje pogojev dela članov sindikata.

5. Pri prodaji novih strojev v trgovinah je treba pojačati tržni nadzor.

6. Predlaga se, da se višina nadomestila za bolniško, ki je posledica nesreče pri delu, določa na podlagi poprečja zadnjega tromesečja.

7. Čez dva meseca se skliče ponovno sestanek, na katerem se pregleda realizacija sprejetih dogovorov s področja varstva pri delu. Na sestanek je treba povabiti tudi direktorje.

Skrb za invalide v naši občini so predstavniki iz organizacij združenega dela, strokovne službe socialnega skrbstva, SPIZ-a in Centra za usposabljanje invalidnih oseb v Mengšu ocenili na razpravi, ki je bila namenjena invalidskemu varstvu.

Prisotni so se zavzeli za zagotovitev boljših pogojev za delo invalidov v organizacijah združenega dela, poudarili so, da je treba veliko bolj kot doslej skrbeti za preventivo na vseh področjih. Posebej pa so opozorili na problem, ki izhaja iz zakonskih določb, kajti sedaj to področje ureja več zakonskih aktov. Udeleženci so tudi smatrali, da je treba vse vrste invalidov obravnavati enako, medtem ko sedaj nimajo vsi enakih možnosti.

Zavzeli so se za to, da bi v delovnih organizacijah določili dela in naloge, ki jih posamezne vrste invalidov lahko opravljajo, obenem pa so smatrali, da bi morali več narediti preko samoupravne skupnosti za zaposlovanje, ki bi se tudi morala bolj povezovati s komisijo, ki deluje pri SPIZ.

Prisotni so smatrali, da je invalidom treba nuditi enake pogoje, glede na njihove zmožnosti, kot zdravim ljudem. Zavzeli pa so se tudi za to, da bi delovne organizacije, ki zaposlujejo invalide, imele olajšave glede posameznih prispevkov.

V vseh OZD naj se prouči ustrezna rešitev VARSTVENE-GA DODATKA za vse tiste, ki so delovno manj sposobni.

Naša skrb za človeka, mora biti čim večja.

Marija Pukl

Vlak bratstva in enotnosti:

MLADI KREPIJO BRATSKO VEZI

Pred dnevi je vlak bratstva in enotnosti že dvajsetič popeljal preživle izgnance, ki so bili pred štirimi desetletji izgnani v Srbijo, njihove svojce ter mladino. Popeljal jih je v Srbijo, v kraje, kjer so tedaj pred 40 leti ljudje odprtih rok sprejeli medse tiste, ki jim je okupator odredil, da ne bodo več smeli živeti doma, na Slovenskem. Ti izgnanci, zvečine je tako usodo namenil izobražencem, so v bratski republiki Srbiji naleteli na svoje ljudi, ki so jim odprtih rok nudili vse; od živil, obleke do svojega doma, ki je tako postal njihov drugi dom. Skovale so nezlomljive bratske vezi, saj prijateljstvo skovano v takih časih ne more preiti.

Da se obude spomini na tiste čase ter se vnovič potrdi bratstvo in enotnost narodov je tudi letos vlak popeljal nekdanje izgnance, svojce, mladino. Vlak bratstva in enotnosti s 1.400 udeleženci je bil v bratski republiki Srbiji izredno sprejet. V Beogradu so pripravili miting prijateljstva pred muzejem 25. maj, kjer sta govorila predsednika republiških konferenc SZDL Srbije in Slovenije Žika Radojlovič in Mitja Ribičič. Vnovič je bila na tem srečanju zatrjena neomejena pripadnost Titovim idejam in krepitvi bratstva in enotnosti. V dokaz te pripadnosti so predstavniki vlaka bratstva in enotnosti položili šopek v Hišo cvetja, vsi udeleženci pa so se poklonili z mimohodom svojemu velikemu voditelju.

Širna Srbija je v tem času čakala svoje goste in jim pripravljala veličastne sprejeme. Začenši z Mladenovcem vse do Kraljeva so občani, delavci, šolska mladina z godbo, folklornimi nastopi in dobrodošlicami pozdravljali svoje goste. Cvetje, ogromno cvetja je izpopolnilo čudovit dekor sprejema. V vsakem mestu so gostitelji svojim gostom pripravili veličasten sprejem, miting, srečanja – vse to kot izraz bratstva in enotnosti med narodoma.

To bratstvo in enotnost, velika gostoljubnost in prijateljstvo se je kazalo vse štiri dni obiska v Srbiji, kjer so si udeleženci vlaka ogledali številne spomenike iz NOB, kulturne spomenike, organizacije združenega dela in drugo.

Med udeleženci je bilo tudi nekaj deset občanov iz domžalske in kamniške občine, ki so bili prav tako gostje pri bratih v južni in zahodni Srbiji. Tudi naši občani so bili deležni velike skrbi in pozornosti. Mladi, ki so jih spremljali bodo znali krepiti bratstvo in enotnost, ki se je z letošnjim vlakom vnovič okrepila. Nemara še nikoli poprej, kot ob letošnjem 20-jubilejnem vlaku ni ob 40-letnici izgnanstva v Srbijo – kot v dokaz sovražnikom našega na bratstvu in enotnosti temelječega sistema socialističnega samoupravljanja – ni bilo tega bratstva in enotnosti čutiti tako močno. Prevevalo je vsakega udeleženca vlaka, prevevalo je vse gostitelje, kot preveva oba bratska naroda.

To pa je tudi porok, da bo vlak s tako plemenitim poslanstvom – vlak brez voznega reda – vozil še naprej.

M. Brojan

LIKOVNI RAZSTAVI V DOMŽALAH

V predverju hale Komunalnega centra v Domžalah bodo razstavljali svoja dela:

od 12. do 17. novembra

člani LIKOVNEGA DRUŠTVA PETRA LOBODE DOMŽALE

od 19. do 24. novembra

člani DPD SVOBODA PTUJ

Oglejte si zanimivi razstavi!

SPOMENIK NA KRAJU TRAGEDIJE

Med številnimi spomeniki, ki izpričujejo čas narodnoosvobodilnega boja in ljudske revolucije so v Zg. Kosezah v Moravški dolini dodali še enega. Spomenik stoji na kraju, kjer je okupator pobil štiri nedolžne ljudi zaradi tega, ker so skušali po svojih močeh pomagati narodnoosvobodilnemu gibanju in aktivno sodelovati v partizanskih enotah.

Po pozdravnem govoru predsednika Krajevne konference SZDL Peče je o samem dogodku spregovoril mladinec Matija Strehar. V svojem govoru je pokazal vso veličino narodnoosvobodilnega gibanja v Moravški dolini, življenje ljudi in njihov boj za vsakdanji kruh in njihovo povezovanje z revolucionarnimi Revirji in delavstvom na kamniško-domžalskem območju. Orisal je tudi številne dosežke v povojni graditvi naše domovine in spomnil prisotne na to, da je v sedanjih trenutkih še kako potrebno prenašati revolucionarne tradicije med mlajše rodove in se tudi ponovno vračati k izvorom naše revolucije. V nadaljevanju je spregovoril o dogodku, ki se je zgodil 17. septembra leta 1943 na kraju, kjer stoji sedaj spomenik.

„Tega dne se je med 7. in 8. uro iz smeri Vač in preko Peč pripeljal nemški vojaški avtomobil in se ustavil na križišču v Zg. Kosezah. Iz njega je poskakalo od 15 do 20 raztrgancev, ki jih je vodil Martin Črnugelj—Najnarjev iz Črnuč. Zagnali so se proti Tinčkovim hiši nad vasjo. V hiši so se tedaj nahajali: Tinčkova mama — Terezija Janež, njen sin Jernej — Rajko, ki je bil spomladi ranjen kot partizanski kurir in se je zdravil doma, mamin brat Jernej Bizjak doma iz Vač, ki je tam prenočeval, partizanski kurir Luka in Tončkin sin Janezek, ki je živel pri stari mami. Prihajajoče Nemce je najprej opazila Tinčkova mama in opozorila ostale tri. Rajko in Luka sta skočila skozi okno, vendar sta padla smrtno zadeta od sovražnikov strelcev, Jernej Bizjak je skušal zbežati skozi zadnja vrata, vendar so tudi njega ustrelili, mati pa je skušala zbežati skozi vrt, ki je bil ob hiši.

Med streljanjem se je prebudil tudi Janezek in pritekel k mami v vrt, kjer so jo že pretepali, čeprav jih je prosila naj jo pustijo. Toda njihova krvoloč-

nost je bila prevelika. Medtem ko so jo bili s kopiti, je že vsa onemogla rekla Janezku naj zbeži in se reši. Počili so strelci, mati se je zgrudila, Janezek pa je ubežal krogom, ki so se usule za njim, ko je bežal po poti proti vasi. Pri prvi hiši ni našel zatočišča in tako je pritekel do Avbljevih, ki so ga skrili v lesen sod, ki se je nahajal na podu.

Ko so opravili z žrtvami, so se spravili nad hišo v prepričanju, da je v njej še več ljudi. Našli so bunker, ki se je nahajal v hiši, odnesli blago in papir, ki je bil namenjen partizanski tehniki, ter hišo zažgali. Edino, kar je bilo rešeno iz goreče hiše in gospodarskega poslopja je bila krava, katero so odvedli v Moravče. Vse štiri žrtve so naložili na lojtrni voz in prisilili soseda Avblja, da jih je odpeljal v Moravče, kjer so jih razkazovali ljudem in jih kasneje pokopali na moravškem pokopališču.

Tej tragediji pri Tinčkovih so tedaj ušli: sin Tone — Feliks, ki je bil v partizanih na Dolenjskem, hčerka Tončka, ki je živel v Kranju in njen 6-letni sin Janezek, ki je ušel s prizorišča tragedije in našel zavetišče pri sosedih. Tudi temu zločinu je botrovalo izdajstvo, saj si drugače ni mogoče predstavljati, da bi se okupatorjevi vojaki znesli samo nad eno hišo in to v vasi, kjer so se mnogokrat zadrževale partizanske enote in kjer so se križale kurirske poti.

To so gola dejstva o tragediji, o smrti štirih zavednih ljudi, požgani domačiji in sadizmu tistih, ki jim je bila smrt spremljevalka na njihovih poteh.

Tem besedam so prisluhnili zbrani na tej proslavi in pohodniki mladinske enote, ki so hodili po poteh Radomeljske čete. Posebno pretresljiv pa je bil kulturni program, ki so ga pripravili mladinci osnovne organizacije ZSMS Peče, recitatorji, Moški pevski zbor in Godba iz

Moravč. Spominsko obeležje pa je ob zvokih žalostinke odkril Albin Butara-Tram, ki je v času vojne šestokrat prebival v tej znani partizanski vasi. Posebna zahvala gre brez dvoma pri-

devnim organizatorjem v krajevni skupnosti, kakor tudi Občinskemu odboru ZZB NOV in krajevni organizaciji ZB NOV Moravče.

Kušar

SPOMINI NA JEČE IN TABORIŠČA

Komisija za bивše internirance, izgnance in deportirance pri Občinskem odboru ZZB NOV Domžale je pripravila že četrto tradicionalno srečanje v soboto, 17. septembra v prostorih Restavracije Slamnik v Domžalah. Več kot 300 udeležencev je pozdravila Ana Testen, spomine na vojna leta, ječe in taborišča pa je obudila Dragica Kolenc.

V svojem govoru je med drugim poudarila tudi naslednje:

„Štiri desetletja minevajo od takrat, ko je človeštvo bilo potegneno v krvavo vojno vihar, ko je na milijone ljudi bilo obsojeno na preganjanje, uničenje in smrt. Iz ideje nacizma, do podrobnosti izdelanega plana uničevanja ljudi, ki niso obstajali za nadraso, so nastale mučilnice širom Evrope, kamor so dan in noč vozili kamioni, vlaki. Ljudje so postali številke, nanizane v črnih knjigah, zaznamovane z lakoto in trpljenjem. Vse, kar je bilo tedaj dopustno milijonom, je bilo skrito upanje rojeno v upornosti, da bo prišel drugačen čas, da bo spet prišel mir, svoboda in spoštovanje človekove osebnosti... Te misli nas navdajajo tudi danes, ko smo zbrani vsi tisti, ki smo nekdaj hodili po poteh, ki so vodile v daljave in na katerih ni bilo smerokazov, ki bi kazali poti nazaj, domov.

Vihar ni prizanašal nikomur, vendar ni mogel odnesti s seboj vseh. Transporti in z njimi mi smo odšli, ostali pa so drugi, povezani v tovariške vezi, ki so rasle preko organizacije Osvobodilne fronte, v partizanskih enotah, v mestih, v vaseh in na samotnih kmetijah. 40-let je minilo od takrat. Mnogi smo bili neposredni nosilci naprednih idej, mnogi smo od starejših prevzemali del bremena za nov svet, čeprav se tega morda zaradi mladosti nismo povsem zavedali.

Toda za sovražnika smo bili enako krivi tudi zato, ker smo se oklepali matere zemlje, ker smo hoteli ostati ob domačem ognjišču. To pa je bil greh, ka-

terega je okupator kaznoval z izgnanstvom, s požigi in smrtjo... Čimbolj se je bližal dan svobode tem hujše je bilo. Toda vera je obstajala in majski dnevi, dnevi svobode bodo ostali v naši zavesti, kot začetek novega življenja. V tistih dneh so odpadli okovi, sključena telesa so se dvignila, izčrpane roke so prijele za delo.

Veliko je bilo potrebno postoriti: obnoviti domove, zoračiti nove brazde v zapuščenem zemljo, zgraditi nove ceste, železnice, tovarne. Žačel se je boj za novo življenje, ki je bil enako trd kot tisti med vojno, vendar pa popolnoma drugačen. To je bil boj v svobodi, v spoznanju, da bo vse, kar bomo zgradili samo naše in da bomo od tega vsi uživali sadove. Previharili smo težke dneve, ko so drugi hoteli odločati o našem življenju, trdno smo stali na mejnikih, ki so jih zalivali s krvjo v revolucionarnem boju naši ljudje.

In ker smo šli skozi vsa obdobja graditve našega ekonomskega, političnega in družbenega sistema, nam tudi sedaj ne sme biti vseeno, kako bomo še bolj krepili samoupravni sistem. To je pomembno poudariti še toliko bolj, ker vemo, da je za resnično svobodno odločitev potrebna volja in pripravljenost ter tudi samoodpovedovanje. To je bila nekdaj naša vrlina, ki pa se je sedaj v zadnjih letih precej izgubila. Nismo se v popolnosti zavedali, da hodimo prehitro, da ne znamo več preračunati, kako bomo živeli jutri, če bomo že danes porabili tisto, kar še nismo niti ustvarili.

(Nadaljevanje na 5. strani)

(Nadaljevanje s 4. strani)
In če so bile v najtežjih časih naše odločitve pretehtane in resnično tovariško dogovorjene, če je bila prisotna zavest in podarjanje lastne osebnosti, potem smo to v marsikateri sredini pozabili in zavrgli kot del naše materialne zmogljivosti.

Ko je orisala naša prizadevanja v sedanjem svetu orožja in nemirov in našo gospodarsko situacijo je tovarišica Kolenčeva zaključila z naslednjimi besedami:

„Dovolj trnova je bila naša pot, preveč negotovosti je bilo v ječah in taboriščih, da bi danes v svobodi in ob človeka dostojnem življenju ne izbojevali zmage na družbenoekonomskem in političnem področju. Naš spomin na ječe in taborišča je poln groze, pa tudi ponosa in tovarištva.

Bratstvo je skovano za vselej, zato nam ni težko uresničevati Titovega izročila: „Varujte in negujte bratstvo in enotnost naših narodov.“ Mi ga nosimo v svojih srcih in želimo, da bi vsi ravnali tako. Povezuje naj nas skupna želja in prepričanje: nikoli več vojne, nikoli več taborišč.“

V kulturnem programu je sodeloval oktet Tosama, recitatorji in harmonikarji. V prijetnem vzdušju je tako minilo še eno srečanje tistih, ki so morali v najtežjih časih biti daleč od domovine, ponovno so oživel spomini, ki pa imajo danes eno samo izročilo: prenašati to trpljenje v obliki spominov na mlajše rodove in ne pozabiti, da je svobodna misel rasla tudi v taboriščih in ječah in da je doprinašala k današnji stvarnosti.

Kušar

NOVO OBELEŽJE V KOLOVŠKIH GOZDOVIH

Na mestu, kjer je Radomeljska četa Kamniškega bataljona 13. septembra 1941 doživela nenaden napad s strani nemških policijskih enot je bilo odkrito spominsko obeležje. Spominske slovesnosti, ki je bila 26. septembra, so se udeležili številni borci in mladina Osnovne šole Radomeljske čete iz Preserij. Spominsko obeležje se nahaja na kraju, kjer je četa imela taborišče in od koder je izvajala številne akcije. Taborišče v ŽICAH nad Rovami pa je bilo prizorišče tudi pomembnega dogodka, ko je Kamniški bataljon prejel prvo partizansko zastavo na Slovenskem.

Spominsko slovesnost v tihotnih kolovških gozdovih je začel član predsedstva Občinskega odbora ZZB NOV Domžale Rajko Hafner, ki je pozdravil vse navzoče, posebej pa še prvoborca Radomeljske čete Borisa Lenčka. — Igorja, ki je odkril tudi spominsko obeležje. Spomine na dogodke iz vojnih let in delovanja Radomeljske čete je obudila mladinka Jelka Snoj, ki je med drugim prebrala tudi obvestilo Poveljstva slovenskih narodnoosvobodilnih partizanskih čet o odlikovanju Kamniškega bataljona. V tam obvestilu je zapisano:

„Na predlog poveljstva slovenskih narodnoosvobodilnih partizanskih čet je Izvršni odbor SNOO izrekel pohvalo Kamniškemu bataljonu in njegovemu komandantu za hrabro partizanska dejanja in za spretno partizansko taktiko. Delegacija Izvršnega odbora je v znak odlikovanja izročila bataljonu slovensko zastavo kot dar celotne Osvobodilne fronte slovenskega naroda in rdečo za-

stavo kot dar Centralnega odbora Komunistične partije Slovenije.“

Nekdanje partizansko taborišče so preplavile besede partizanskih recitacij in zvoki pesmi mladinskega pevskega zbora Osnovne šole Radomeljske čete — vodil ga je Tomaž Habe, ko je Boris Lenček — Igor odkril spominsko obeležje, na katerem piše:

„Na Starem vrhu so nemške enote napadle Radomeljsko četo 13. 9. 1941, ki se je po uspešnem boju prebila iz obroča. V boju je bil ranjen narodni heroj Franc Bukovec.“

Mladi so se obvezali, da bodo dostojno skrbeli za spomenik in skupaj z borci ohranjali stvarnost vojnih dni.

Tako smo v občini Domžale dobili še eno obeležje, ki bo mimo že več kot stotih pričalo o junaškem boju za svobodo in o zavesti ljudi v najtežjih časih naše zgodovine.

Kušar

USPOSABLJANJE IZVENŠOLSKE MLADINE ZA SLO »POKLJUKA 81«

Od 2. do 21. septembra je, kot že dve leti poprej, potekalo usposabljanje izvenšolske mladine za SLO. Tokrat ni bilo na Oklu, ampak zaradi zdravstvenih, stabilizacijskih in še nekaterih razlogov na zeleni Pokljuki. Čez noč postati vojak; to ni kar tako, še posebno, če je še prejšnji dan Tone krmil živino, Mimi pa zlagala slamnike v UNIVERZALU.

Brez busole po gostem poključem gozdu se ni dalo

Prve dni brez težav, seveda ni šlo, kar zamislite si; vsak fant si je moral sam postlati posteljo in to na robove, vsak dan čistiti čevlje ...

Poleg oblek, ki niso bile več brigadirske, kot prejšnja leta (bile so iz maskirnega nepremočljivega platna), so bili prenekateri mladinci ponosni na svoje orožje, vsak izmed njih je namreč zadolžil puško in to čisto „tazaresno“ M-48.

Vstati je bilo treba ob 5. uri zjutraj, se umiti, postlati postelje, pospraviti prostore, po zajtrku telovaditi, se postrojiti za jutranji pregled in dviganje zastave, poslušati dnevno politično informiranje in že se je pričel dopoldanski pouk. Če je bil pouk v učilnici, kajpak ni šlo

brez kinkanja z glavami in predavanju se sladkostim sanj, zato je bila tudi večina teoretičnega pouka izven zaprtih prostorov.

Zelo so se zanimali za gašenje požarov z gasilskimi aparati, kar so tudi sami poizkusili. Vživel so se v predavanje o prvi pomoči, z veseljem in strahom obenem so se učili praktične uporabe ročne bombe. Spoznali so skoraj vsa osnovna orožja naše pešadije v sestavi JLA. Dojeli so bistvo orientacije na nepoznanem terenu, doživeli popularno „nabuno“ pokazali so orientacije na nepoznanem terenu, doživeli popularno „uzbuno“.

Proti koncu so imeli tudi tak-

(Nadaljevanje na 6. strani)

V popoldanskem prostem času so mladinci pripravili veličasten taborni ogenj

(Nadaljevanje s 5. strani)

tično vajo – oddelek v zasedi, v kateri je vsak dobil nekaj manevrskega streliva. In ni bilo večjega doživljanja za nekatere šestnajstletnike, kot to, da so se skrivali po gozdu in pokali po nasprotnikih, ki so jim še bolj vneto vračali pokajoče požarke.

Zadnjo soboto je dež lil kot za stavo, prenehalo ni deževati niti takrat, ko so mladinci imeli bojno streljanje. Nekaterim maminim punčkam se je sicer milo storilo, že takoj po prvem strelu pa so postale samozavestnejše.

Najboljša strelka je bila PRESTOR Ljudmila z vsemi možnimi zadetki. Malce težje je bilo pripraviti gradivo za bilten „POKLJUKA 81“ iz katerega je sledeč spis mladincev Vinka Resnika:

NA STRAŽI

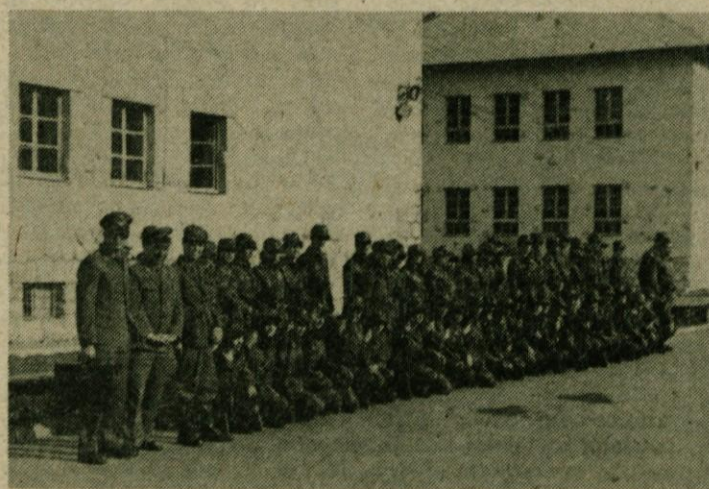
Ko sem bil prvič na straži, je bila jasna, zvezdnata noč. Nič se ni dogajalo, toda malo pred koncem straže me je tovariš poročnik Janez prišel kontrolirati. Zastavil sem ga z besedo: „STOJ KDO GRE!“ Do sem je bilo vse v redu, toda ko sem ga vprašal za geslo, mi je rekel, da je

geslo „KRAVA“, kar sploh ni bilo res. Napravil sem kot so nas učili prej komandirji in zavpil sem: „NA LEVO krog!“ Ta pa mi je odgovoril, da ne zna. Nato pa sem zavpil: „STRELJAL BOM!“ poročnik pa mi je dejal: „Kar daj, saj zdaj imaš možnost.“ Ko pa sem začel polniti puško, pa mi je nazadnje le povedal pravo geslo, ki se je glasilo „KOPITO“. Razburjen sem si obrisal mrzel pot s čela, saj če ne bi prepoznal tovariša poročnika, ko sem ga prvič zaustavil, bi verjetno začel streljati na poročnika, tako kot so nas komandirji naučili. Toliko o mojih prvih vtisih s straže.

Zadnji dan po končanem preverjanju znanju je bil proglašen najboljši mladinec usposabljanja, plod enoglasne odločitve – ŠOBOCAN MOJCA.

Ni se bilo lahko poslavljati, ko se je avtobus brzeč s Pokljuke ustavil v Mengšu, Trzinu, Domžalah...

Rodila so se nova prijateljstva, poznanstva na podlagi temeljev SLO – ja, kot enega osnovnih tvorcev naše varne prihodnosti. To usposabljanje je v naši republiki najtemeljitejše in najboljše. Upamo, da bomo našli v bližnji prihodnosti posnemalec še v drugih slovenskih občinah. J. GREGORIČ

V polni zasedbi

NOVICE Z OBČINSKE KONFERENCE ZSMS DOMŽALE

43 mladincev je sodelovalo na 6. pohodu po poteh Radomeljske čete. Letošnji pohod je bil dvodnevni. Na pot so pohodniki krenili 26. septembra iz Krašnje. Po obisku Limbarske gore, Golčaja in Hrastnika so prispeli v Peče, kjer so prespali. Naslednji dan so svoje popotovanje sklenili v Zgornjih Kosezah ob otvoritvi spomenika.

Konferenca mladih delavcev že od poletja aktivno spremlja družbeno-ekonomski položaj mladih. Pripravili so gradiva za problemsko konferenco o zaposlovanju, ki naj bi bila v prihodnjem mesecu.

Konferenca mladih iz krajevnih skupnosti je obiskala vse osnovne organizacije v krajevnih skupnostih. Ker v nekaterih osnovnih organizacijah niso sklicali sestankov, dokončne analize o obiskih predsedstvo konference mladih iz krajevnih skupnosti še ne more izdelati.

Vzpodbuditi delo osnovnih organizacij v šolah, dijaškem domu in klubu študentov po počitnicah je bil cilj obiskov in posveta, ki ga je pripravila konferenca mladih v vzgoji in izobraževanju. Pogovori so tekli o mentorstvu, pogojih za delo, težavah, programu dela in sodelovanju z mladimi v krajevnih skupnostih in delovnih organizacijah.

Komisija za IPD je pripravila občinsko mladinsko politično šolo. Šola je namenjena za člane organov občinske konference in osnovnih organizacij; predvsem pa za tiste osnovne organizacije, ki so premajhne, da bi mladinsko politično šolo

pripravile same. Tematika bo prestra in zajema politično situacijo v svetu, ekonomsko in politično dogajanje v domovini, težisce bo na akcijskem usposabljanju mladih za delo v ZSMS, šola pa bo morala dati tudi smeri našega dela v bodočnosti, saj nas prihodnje leto čaka 11. kongres ZSMS.

Komisija za kulturo pripravlja osrednjo občinsko prireditev v čast leta invalidov, ki bo z naslovom: HVALA, KER ZAUPATE V NAS, konec novembra v Hali komunalnega centra v Domžalah. Na tej priložnosti se bodo predstavili invalidi iz vsega ljubljanskega območja. Cilj predstave pa je, da se širšemu občinstvu pokaže dejavnost invalidov, zaključek pa naj bi izzvenel v zahvalo delovnim ljudem, ki so pripravljali pomagati in reševati probleme invalidov, da se v naši družbi počutijo povsem enakopravne.

Skupaj z Občinsko konferenco ZSMS Kamnik bomo organizirali tekmovanje Mladost v pesmi, besedi in spretnosti. To je tradicionalna kviz prireditev, ki jo skupno pripravljata ZSMS in komanda ljubljanskega armadnega območja.

Skupaj z vojak iz V. P. 1485 Ljubljana-Polje pripravljamo prireditev v počastitev letošnjega nabora, ki bo potekal v naši občini od 3. do 10. novembra. Nabor predstavlja za vsakega mladince pomemben življenjski korak, zato ga želimo proslaviti s primerno kulturno prireditvijo.

Prireditev bo v sredo, 4. novembra ob 15.30 uri v kinodvorani v Domžalah.

OBVESTILO

Krajevni skupnosti Dob in Vir obveščata občane, ki umrle svoje pokopavajo na pokopališču v Dobu, da sta določili višino najemnine za grobove na pokopališču v Dobu.

Najemnine za grobove na starem delu pokopališča za petletno obdobje (1981–1985) so naslednje:

Širina groba	Višina najemnine:
– do 1 m	400 din
– od 1 – 1,4 m	550 din
– od 1,4 – 1,8 m	700 din
– od 1,8 – 2,2 m	800 din
– nad 2,2 m	1.000 din
– za grobnico	2.000 din.

Najemnina na novem delu pokopališča pa znaša:

– za enojni grob (1 mX2 m)	400 din
– za družinski grob (2 mX2 m)	800 din.
Najemnina za uporabo (enkratno)	
– mrliškega voza	200 din
– voza za prevoz vencev	200 din.

Krajevni skupnosti sta v pravilniku o pokopališkem redu na pokopališču v Dobu določili tudi pravice in dolžnosti upravljalca pokopališča (KS Dob), najemnikov grobov in obiskovalcev pokopališča.

Opozorjamo na določbo o grobovih na novem delu pokopališča.

Možni sta le dve vrsti grobov: enojni s površino 1mx2m in družinski s površino 2mx2m.

Grob je lahko omejen z robnikom, ki ne sme biti višji od 15 cm nad terenom pokopališča, spomenik ne sme biti širši od širine parcele in ne višji od 1,2 m nad terenom pokopališča.

Spomeniki se lahko postavljajo le po predloženem načrtu, za katerega da soglasje upravljalca.

Najemniki grobov naj plačajo najemnino do konca leta 1981 v pisarni KS DOB, Dob 131, v ponedeljek ali četrtek od 8. – 12. ure in 15. – 19. ure.

Krajevna skupnost DOB in
Krajevna skupnost VIR

KAJ PRINAŠA V NAŠE ŽIVLJENJE

SKUPNOST OSNOVNIH ŠOL V NAŠI OBČINI?

„Organiziranost osnovnih šol v občini Domžale je takšna, da trenutno ne predstavlja ugodne osnove za povezovanje šol v neko novo organizacijsko obliko,“ je ena izmed ugotovitev, ki jo je v obširnem gradivu zapisala delovna skupina za pripravo predloga reorganizacije osnovnih šol v naši občini pri Komiteju občinske konference ZKS. Gradivo, ki je v javni razpravi doživelo zelo različen, vendar v glavnem pozitiven sprejem, prikazuje predvsem vsebino povezovanje osnovnih šol, ki so si že dlje časa neuspešno prizadevale za različne oblike povezovanja. Tudi gradivo daje tri možnosti, poudarja pa, da bi bilo to mogoče doseči le s skupnimi močmi, rezultat pa naj bi bil tudi boljše kvaliteta vzgojno-izobraževalnega dela in dosežek enak standard za vse učence v občini. Velika in zelo različna so področja, za katera je značilna neurejenost in neenotnost pristopov. Omenimo le nekatere.

Vodenje osnovnih šol je različno urejeno, povsod pa se kot rdeča nit vleče problem preobremenjenosti ravnateljev, ki so vse oz. morajo biti vse razen pedagoški vodje šol. Problem je tudi njihova neusklajenost, za katero so aktivni ravnateljev pač premalo.

Največ besed ob združevanju pa je bilo že do same javne razprave izrečenih v zvezi z združevanjem finančnega poslovanja in zbiranja podatkov. Prav prvo čisto sploh ni usklajeno z zakonom o knjigovodstvu, zato je to nujnost. Posebna problematika je tudi delo strokovnih organov in šolske svetovne službe, kjer bi zlasti veliko pridobili z rednim delom strokovnih aktivov. Neenaki pristopi so pri reševanju problematike šolske prehrane, velika razdrobljenost in neorganiziranost pa se kaže tudi pri pripravi šol v naravi, vodenju interesnih dejavnosti, ne gre pa prezreti tudi družbenega standarda delavcev v vzgoji in izobraževanju, za katerega lahko rečemo, da je vse prej kot urejen. Če omenimo še neusklajenost različnih samoupravnih aktov, pravilnikov in poslovnikov, ki so od šole do šole različni, potem imamo približno sliko o neenotnosti naših osnovnih šol.

Pri izbiri možne oblike povezovanja šol je delovna skupina stremela za tem, da bi združitev pomenila kar najbolj naraven prehod iz dosedanje organiziranosti v višjo obliko združevanja dela in sredstev. Skupnost šol ne zahteva toliko novih samoupravnih splošnih aktov, ni potrebe po novih delih in nalogah, pomeni pa bistveno razbremenitev poslovnih in drugih organov nekaterih strokovnih nalog, ki bi bila v skupnosti bolj strokovno in enotno opravljene.

Delovna skupina je predlagala vrsto tez, na osnovi katerih naj bi bil pripravljen osnutek samoupravnega sporazuma. Povezovanje naj bi hitreje in učinkoviteje uveljavilo socialistično družbeno vzgojno in izobraževalne smotre, njegova posledica pa bi bila tudi skladnejši razvoj celotnega osnovnega izobraževanja v občini, dvig kvalitete vzgojno-izobraževalnega dela in s tem tudi

vsestranske usposobljenosti mladine, ne tako nepomemben cilj pa je tudi hitrejša podružbljanje vzgoje in izobraževanja ter s tem uresničevanje svobodne menjave dela.

Združile naj bi se vse osnovne šole in Glasbena šola Domžale, ki bi skupno in enotno izvajale vrsto nalog od oblikovanja skupnih izhodišč za strokovno in družbenopolitično izobraževanje, organizacijo šolske prehrane, do skupnega urejanja prevozov učencev pa smotrnejšega in racionalnega finančnega poslovanja, enotnejšega uresničevanja zakona o osnovni šoli, načrtovanja, organiziranja in izvajanja razširjenega programa in drugega.

Organ upravljanja naj bi bil delegatsko sestavljen svet skupnosti, skupnost šol pa naj bi imela stalne in občasne organe – predviden je aktivni ravnatelj ter delovna skupnost skupnosti šol, ki naj bi opravljala računovodske in knjigovodske posle, splošno kadrovske in pravne zadeve, njeno področje pa bi bilo tudi reševanje administrativnih, tehničnih, investicijskih in vzdrževalnih nalog ter nalog s področja modernizacije računovodske usluge, govora pa je tudi o oblikovanju in delovanju družbenopolitičnih organizacij.

Javna razprava, ki teče, je že pokazala, da so delavci v vzgoji in izobraževanju s tezami zadovoljni, da pa so ob tem pričakovali tudi organizacijsko shemo (delovna skupina bo njen predlog izdelala po končani javni razpravi o osnutku o samoupravnem sporazumu) ter nenazadnje tudi finančno plat združevanja, ki ni niti ne tako nepomembna. Strinjajo pa se v tem, da je taka strokovna služba, morda imenovana tudi servis, vsem šolam nujno potrebna, predlog pa je, da bi v prvi fazi združevanja največ pozornosti posvetili skupnemu delu ob nastajanju in izdelovanju osnutkov samoupravnih aktov in pa računovodskim poslom, kar ne nazadnje zahteva tudi še imenovani zakon o knjigovodstvu. Kako pa naprej, bodo morali delavci odločiti sami preko delegatov v svetu skupnosti, pred katerim bo, če bo do njegove

ustanovitve prišlo, vrsta nalog, ki se bodo dotikale predvsem nadaljnega razvoja skupnosti šol.

V javni razpravi je tudi predlog časovne razporeditve nalog, ki se pojavljajo v zvezi z združevanjem, kajti treba je, da so vsi delavci sproti seznanjeni z razvojem tega združevanja in da se do konca letošnjega leta z referendumi odločijo o skupnem delu v bodoče.

Veliko osnutkov je bilo že pripravljenih. Za večino smo rekli, da jih zaradi subjektivnih razlogov nismo sprejeli. Ne dajmo, da bi se to zgodilo tudi s tem predlogom, kajti nihče ne ve, koliko časa bo minilo

do naslednjega. Zato pa je dolžnost nas vseh, da s svojimi predlogi, stališči in pripombami vsak po svoje prispevamo k temu, da bo samoupravni sporazum o združevanju šol v skupnost šol, resnično naš. Če pa to bo, je predvsem stvar delavcev v vzgoji in izobraževanju, ki si pa vsi po vrsti želimo, da bi bili predvsem pedagoški delavci, samoupravljalci, ne pa nestrokovni sestavljalci različnih aktov, planov in načrtov, zaradi katerih pa ne nazadnje trpi naše osnovno delo tj. delo z učenci.

Vera

Kljub temu, da je kruh vse dražji – ga je očitno preveč. Vsako zgražanje je na mestu. Dopisnik nam je posnel tole razkošje: celo nenačeto štruco ob smetnjaku v Prešernovi ulici 30 v Domžalah. Čas: september. Komentar? Ni potreben!

VZGOJNO VARSTVENA ORGANIZACIJA OBČINE DOMŽALE

Komisija za delovna razmerja

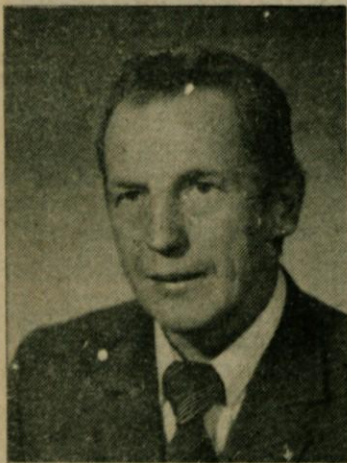
objavlja prosta dela in naloge:

1. Vzgojiteljice za nedoločen čas – izvajanje 80-urnega programa po KS. Vzgojiteljice za določen čas, nadomeščanje delavke v času odsotnosti zaradi porodniškega dopusta.
Pogoj: končana vzgojiteljska šola.
2. KV kuharice.
Pogoj: kvalificirana kuharica z nekaj leti prakse.
3. Vzdrževalca.
Pogoj: zaželen KV ali PK mizar z nekaj let prakse.
4. Čistilke za nedoločen čas s polovičnim delovnim časom za enoto Mengeš. Čistilke za nedoločen čas s polnim delovnim časom za enoto Trzin.
Pogoj: tečaj higienskega minimuma.

ANTON PAJER

Tokrat bi vam rad predstavil lhanca, ki ga domačini poznajo kot Koskovega Toneta, otroci iz Osnovne šole Vencelj Perko pa kot tovariša Antona Pajerja.

Oče Luka, doma na Selu pri Ihanu se je priženil na sedanjim Tonetov rojstni dom. Z ženo Angelo sta si ustvarila družino, ki je štela 8 otrok, 3 fante in 5 deklet. Eden izmed njih je bil tudi Tone. Ker je bila to srednja kmetija, ni mogla dati vsem kruha. Zato je moral Tone, ko mu je bilo komaj 8 let in je še hodil v osnovno šolo že v „taberh“, najprej v Malo Loko, nato pa še k dvema trdnima kmetoma v Ihanu in si še kot otrok služiti kruh.

Osnovno šolo je obiskoval v Ihanu, nakar so je je šel učiti k stricu, maminemu bratu Antonu Kosu, ki je imel v pasaži nebotičnika znano galerijo, rezbarske in pozlatarske obrti. Istočasno je obiskoval tudi večerno gimnazijo in jo uspešno končal. Nato se je vpisal na šolo za umetno obrt v Ljubljani, ki je trajala celih 6 let in jo leta 1953 uspešno končal. Po končani šoli je odšel k vojakom v Bitolo, v oficirsko šolo.

Po končani vojaščini se je zaposlil v Narodnem muzeju, kjer je bil preparator in konzervator. Pred njim je na tem mestu tudi delal slikar Maksim Gaspari. V letih 1952/53 je sodeloval tudi pri izkopavanjih staroslovanskih grobišč na Bledu. Leta 1958 se je zaposlil v Domžalah na Osnovni šoli Vencelj Perko kot učitelj tehničnega in likovnega pouka. To službo nad vse uspešno opravlja že celih 23 let.

„Tone, kdo vas je pa navdušil za likovno dejavnost, predvsem rezbarstvo?“

„Veselo do rezbarstva sem dobil kar doma, saj je bil oče poleg tega, da je bil kmet, tudi znan rezbar. Skupaj je delal s pokojnim kiparjem in rezbarjem Ivanom Pengovom iz Ihana, veliko pa tudi pri kiparju Petru Lobodi, rojenem v Domžalah. Sam sem največ delal rezljane okvirje, naredil sem pa tudi marsikateri kip. V času, ko sem bil zaposlen v muzeju, sem rezljal in delal za etnografski muzej, veliko popravil in delal tudi slike na steklo ter ostale etnografske predmete. Med študijem sem bil veliko tudi v umetniških livarnah, več mesecev sem tudi delal v Keramično kemični industriji v Kamniku, kjer sem slikal majolike in krožnike. Iz Ihana do Kamnika je bila pot s kolesom naporna, saj je bila vseskozi „napeta“, domov je pa

šlo lažje in hitreje. Ko sem se zaposlil v šoli, sam napravljam tudi izpit za učitelja likovnega pouka.“

„KAKO STE PA KAJ ZADOVOLJNI V SLUŽBI?“

„Tehnični in likovni pouk imamo dopoldne in popoldne, kar je precej naporno. V stari osnovni šoli smo delali v takorekoč nemogočih prostorih, prostora nam pa tudi sedaj primanjkuje, saj je učilnica predvidena za cca. 22 učencev, v njej je pa sedaj tudi po 36 učencev. Pri likovnem pouku seznanjam učence z vsemi vrstami slikarskih tehnik od risbe, grafike, linoreza, olj, pa do kiparskih del. Ker sem bil na šoli za umetno obrt v kiparskem oddelku, z učenci še posebno rad delam kiparska dela in to v glini, mavcu, lesu in kamnu. Sam sem tudi že izdelal več Titovih kipov. V šoli se z učenci tudi veliko ukvarjam pri pouku prometne vzgoje pri čemer imajo učenci lepe uspehe, saj so na tekmovanjih skoraj vedno dosegali prva mesta. Vsa leta vodim na šoli tudi pionirsko prometno službo, ki je predvsem mlajšim učencem v veliko pomoč, saj bi bil sicer na tako prometnih cestah kot so ceste v Domžalah krvni davek dosti večji kot sedaj. V glavnem sem z učenci zadovoljen, saj imajo radi tako likovni in tehnični pouk, pa tudi prometniki so radi.“

„KAJ PA DRUŽBENOPOLITIČNO DELO?“

„Pri Ihanski Svobodi delujem že vsa leta po vojni. Za vse številne nastope dramske skupine sem izdelal potrebne kulise, pa razne panoje in plakate. Zadnja leta sem več kulis izdelal tudi za Kulturno društvo Miran Jarc Škocjan. Izdelal sem tudi veliko reklamnih panojev za domžalsko Veleblagovnico, kakor tudi podjetjem, ki so razstavljala v domžalski hali. Pred leti sem imel tudi veliko dela pri izdelavi plakatov in podobnega ob praznovanju 750-letnice Ihana. Sem tudi v odboru ZRVS, veliko sem delal tudi v sindikalni podružnici na šoli ter v vseh samoupravnih organih v šoli, na terenu vodim narodno zaščito. Sem tudi v svetu Krajevne skupnosti Ihan, poleg tega sem pa tudi član ZK. Ne uide mi takorekoč skoraj noben sestanek pa najsi bo to na terenu ali pa v šoli, tako, da mi za delo doma kar zmanjkuje časa.“

„KAJ PA VAŠE DELO MED VOJNO?“

„Oče je bil vseskozi aktivist osvobodilne fronte, kakor tudi cela družina, razen najmlajše sestre, ki je bila takrat še otrok. Pri nas je bila tudi partizanska javka, zato sem

kot kurir raznašal pošto in razna obvestila predvsem v Domžale, pa tudi na Rodico. Brat Luka-partizan Henrik, je odšel že leta 1941 v partizane. Tik pred koncem vojne je bil ranjen v bližini Judeževe domačije na Vinjah. Težko ranjen se je privlekel le do Rožičeve domačije na Trojici, kjer so ga domačini skrili v hlevu, vendar je kljub temu podlegel ranam. Pokopan je bil na Trojici, sedaj po prekopi pa počiva na domačem pokopališču. Ko so nekoč Nemci obkolili našo hišo, jim je brat Luka, ki je bil takrat doma, komaj ušel. Večkrat smo imeli tudi racije, pri katerih so Nemci očetu pokradli številne okvirje in starine. Prav gotovo bi nas selili, kar je pa verjetno preprečil očetov prijatelj Hans Oberwalder iz Domžal, ki je imel pri nas vsa leta v paši svoje čebele.“

„KAJ PA ZBIRATELJSKA STRAST?“

„Zelo rad zbiram narodno blago in izdelke ljudske umetnosti, zanima me vsak star predmet, ki ga skušam restavrirati, pa skrinje, nadvse me pa zanimajo ure. Veselje do ur sem še kot otrok dobil pri sosedu, ki je vedno popravil svojo leseno uro. Tudi sam sem hotel imeti uro. In tako je šlo naprej, da imam sedaj zares edinstveno zbirko ur, ki jih tudi sam popravim. Veliko sem jih zamenjal tudi z ostalimi zbiratelji, ker sem želel in imam še željo, da bi imel kompletno zbirko vseh vrst ur. Ta želja se mi bo verjetno izpolnila šele takrat, ko bom šel v pokoj. Ko smo nekoč imeli vaje v streljanju v bližini Radomelj, sem na stražarskem mestu v bližnjem smetišču našel zavrženo staro uro. Hitro sem jo očistil, jo popravil in še kar tam spravljal v tek. Čeprav imam takorekoč vse tipe ur, imam največje veselje prav z leseno uro, ki mi jo je dal sosed.“

„VIDIM, DA TUDI KMETUJETE.“

Oče ni bil le rezbar, bil je tudi kmet. In tako sem veselje do kmetovanja dobil tudi po očetu. V hlevu imam dve kravi in drobnico, najraje imam svojo staro „meko“. Nabavljam tudi kosilnico in traktor, kajti brez teh pripomočkov si danes skoraj ni mogoče zamisliti kmetovanja. Pri tem mi največ pomaga žena, ki je materialni knjigovodja v Ilposu, obratu Termite v Ihanu. Dokler se hčerki nista poročili, sta mi pri delu na kmetiji pomagali tudi ti dve, sedaj mi pa priskočita tudi na pomoč zeta, kadar je pa ličkanje koruze, mi priskočijo na pomoč tudi člani Ihanske Svobode in tako to delo poteka hitro in v veseljem vzdušju. Obe hčerki sta zaposleni v Osnovni šoli Vencelj Perko v Domžalah, tako kot jaz. Ena je ekono-

mist in dela v računovodstvu, druga pa uči slovenščino in angleščino.

Poleg kmetije gojim tudi čebele. Čebele je gojil že moj pokojni oče. Zelo rad se ustavim pred čebelnjakom in gledam te pridne in marljive živalce, 12 družin imam. Pred vojno so predvsem železničarji, ki so imeli za prevoz čebel prosto vožnjo, pa tudi Hans Oberwalder iz Domžal, k nam vozili čebele v pašo. Včasih je bilo pri nas tudi po nekaj 100 panjev čebel. Zato ni čudno, da sem do čebel dobil veselje tudi sam.“

„VEM, DA IMA VSAK KRAJ KAKŠNE PROBLEME, KAKŠNE PA IMATE V IHANU?“

„Največja problematika v kraju je prašičja farma, ki nima prepotrebno čistilnih naprav. Upam, da se bo to dalo sedaj urediti, ko je v študi, takorekoč v neposredni bližini farme nova čistilna naprava. V kraju samem je včasih prav radi te farme obupen smrad. Sedaj preuveljavljamo stari gasilni dom, ki je dolga leta služil tudi za kulturne prireditve.“

Uredili ga bomo za dom družbene samozasčite. Dosedaj smo skoraj vsa dela opravili udarniško. Dom sam bo od sedaj naprej služil celotni dejavnosti v kraju. Sedaj je bila družbena zaščita vezana le na prostore v šoli, ki nima prostora za opremo. Razsvetljava v kraju je sedaj delno rešena, dobili smo tudi telefonsko govornico in 17 zasebnih telefonov. Problem je pa vojnja težkih tovornjakov skozi vas, ki prevažajo apno iz Kresnic in pesek iz Save in uničujejo ceste, ki ni grajena za tako težki promet. Velik problem za kraj je, ker nimamo avtobusnih zvez. Da bi imeli vsaj en avtobus. Avtobus pa vozi le šolarje.“

„VERJETNO STE ZA SVOJE DELO PREJELI VEČ PRIZNANJ?“

„Sem častni član Ihanske Svobode, za svoje delo, predvsem pri Svobodi sem prejel tudi več priznanj.“

Prizadevnemu učitelju ter močno angažiranemu družbeno političnemu delavcu Tonetu Pajerju želimo, da bi še naprej tako prizadevno deloval v našem kraju in na delovnem mestu. Da bi učencem še naprej vzbujal veselje do likovnega in tehničnega pouka ter da bi čimveč mladih vzgajal za prepotrebno pionirsko prometno vzgojo. Pri kmetovanju mu želimo čimveč uspeha, pravtako tudi pri čebelarstvu, predvsem pa, da bi mu uspelo zbrati čimveč ur, da bi svojo zbirko, do katere ima tako veselje, kar najbolj izpolnil. Vse to bo pa mogoče, če bo še naprej zdrav kot je sedaj.

Tone Ravnikar

ALI ZGLEDI VLEČEJO?

BRAVO, TOKO!

Pokvaril se mi je diplomatski kovček, oziroma ključavnica pri kovčku. Zgodi se pač. Kovček sem nesel v Tokovo trgovino v Domžalah, kjer so mi ga izredno hitro popravili. „In koliko stane?“ vprašam, ko pridem ponj. „Nič“, odvrne prodajalka. Menda stane popravilo tako malo, da ni vredno govoriti o plačilu. Komaj sem verjel, da je kaj takega sploh še mogoče. Nekako so nas že naučili, da čakamo na popravilo nekaj tednov, potem pa nam še uslugo visoko zasolijo.

Toko je glede tega prava bela vrana. Škoda, da ima pri takšnih malenkostnih, a vendar tako pomembnih popravilih, tako malo posnemačev. Majhna pozornost do kupca pa je vsekakor najboljša reklama za odločitev, kje bi kupil nov izdelek.

I. S.

V MENGŠU VSEENO VELIKO NOVEGA

Večkrat krajanji radi tarnamo, da se zunanja podoba krajevne skupnosti spreminja prepočasi, pri tem pa ne vidimo sto podrobnosti, ki izboljšujejo naš kraj. Prav zato sem se na kratko pogovoril s tajnikom krajevne skupnosti Mengeš, Jožetom Merčunom, da je povedal, kaj vse je bilo letos narejenega v menceški krajevni skupnosti.

Pravkar je končano izogiba-lišče za avtobusni promet pri Lovcu. Investitor je bila SKIS, v nadaljnjem programu pa je predvideno izogiba-lišče tudi na drugi strani ceste, kjer bodo podri eno izmed hiš. Odpira pa se tudi nova možnost za ureditev avtobusnega postajališča proti Ljubljani nižje od Lovca, saj je velika stavba na križišču ostala brez prvotnega lastnika.

V Mengšu je bilo v preteklem letu asfaltiranih nekaj ulic, od Zavrti, Stare poti in dela Kersnikove, če pa bo vreme primerno, bo v kratkem položen asfaltni trak tudi na Slamnikarski, hkrati pa bo urejeno tudi križišče Zavrti – Kersnikova. Še vedno pa čaka na dobro voljo Slovenija-cesta do Mengša do Topol. Od maja naprej je bilo obljubljen najmanj petkrat, vendar – kot kaže – bo treba počakati do prihodnje pomladi.

Območna vodna skupnost Ljublanica-Sava in Seme-Sadika sta zregulirali del zgornjega toka Pšate, krajevne skupnosti pa je namestila most, ki je veliko varnejši kot prejšnji leseni. Prenovila je pravzaprav stari most z Muljave, kjer ga niso več potrebovali, saj se je struga zasula, Pšata pa že prej speljala po novi poti.

Krajevna skupnost je uredila tudi javno razsvetljavo v zgornjem delu drevoreda, speljala pa jo je vse do spomenika talcem, tako da bodo v bodoče lahko potekale komemoracije nemo-teno, hkrati pa je spomenik vse-skozi osvetljen in tako zavarovan pred vandalizmom. Zbirajo tudi dokumentacija za obnovo spomenika.

Na Kulturnem domu v Mengšu so obnovili streho, ki je bila še precej dotrajana. 60 % sredstev je prispevala Kulturna skupnost, ostalo pa KS. Poveza-

li so tudi centralno ogrevanje iz bližnje poslovne stavbe, tako da ni potrebno posebej segrevati peči za centralno ogrevanje v Kulturnem domu, kadar je kakšna prireditev. Gre pravzaprav za pameten varčevalni ukrep. Predvidena je tudi obnova odra in stropa v avli Kulturnega doma. Trenutno še iščejo izvajalca.

Do 29. novembra. letos bodo uredili tudi drevored, kjer bodo zasadili 88 dreves za to-variša Tita. Drevored se bo preimenoval v Titov drevored. Nova drevesa bodo posadili na poti proti letnemu gledališču, načrtujejo pa tudi ureditev sprehajalnih poti, robov in namestitve novih klopic, tako da bi Mengšani dobili resnično pravo sprehajališče in prostor za oddih. Vsekakor pa bo treba izločiti tudi ves kolesarski in motorni promet. Vseljeno je novih 96 stanovanj, oziroma so selitve v teku, vse seveda v novozgrajenemu bloku. Pripravljajo tudi dela za graditev še enega takšnega bloka, ki naj bi bil vseljiv 1984. leta.

Na južnem delu Mengša je narejena nova trafo postaja Jug II, kjer je potrebna še montaža elementov.

Urejena je bila okolica doma TVD Partizana, tako glede asfaltiranja kot razsvetljave pred domom oz. košarkarskim igriščem.

V Topolah je bil urejen prostor za rekreacijo, kjer je Slovenija-cesta, oziroma SCT pokazala veliko posluha, prav tako pa pri napeljavi telefonov v Topole. Za telefonske priključke v Loki pravkar tečejo pogovori. Vsekakor se številke, namenjene za Loko, čuvajo in bo zadeva v kratkem urejena.

Za menceško zdravstveno postajo zbirajo dokumentacijo in sredstva, prav tako za vrtec.

Nadaljevali bodo tudi z ureditvijo javne razsvetljave v južnem delu Mengša predvsem v Hribarjevi ulici in še ponekod, odvisno seveda od sredstev. Prihodnje leto se bo predvsem nadaljevalo z izgradnjo kanalizacije na Muljavi, kar bo najbolj obsežen projekt. V načrtu pa je tudi ureditev postajališča pri Pavovcu, kasneje pa tudi križišče. Tudi za Dom družbene samozastite se zbira dokumentacija, itd.

V menceški krajevni skupnosti je bilo torej kar precej narejenega, treba pa bo narediti še marsikaj, da bo krajevna skupnost zaživela tako, kot bi lahko. Predvsem vrtec, zdravstveno postajo, razširjeno šolo, boljšo avtobusno povezavo in dom družbene samozastite čakajo krajanji že vrsto let, vse

pa bi potrebovali že danes, čeprav kaže, da bo treba še nekaj časa potrpeti.

Sredstva, ki so se natekla iz referendumov, izglasovanega 2.4.1978. leta so vsa porabljena, veliko pa so prispevale tudi različne samoupravne skupnosti. Glede referendumskih sredstev naj povemo samo še to, da vsi obvezniki še niso poravnali svojih dolgov. Krajevna skupnost jih bo prisiljena izterjati po uradni poti.

V eni izmed prihodnjih števil Občinskega poročevalca bomo objavili, kako so bila porabljena referendumska sredstva, natančno, z razporeditvijo denarja, napisali pa tudi bomo, kje se še skrivajo tisti dolžniki, ki niso poravnali svojih obveznosti.

Ivan Sivec

PRIPRAVE NA OBČNE ZBORE V ZVEZI SINDIKATOV

Po statutu Zveze sindikatov Slovenije opravijo člani zveze sindikatov vsake dve leti občni zbor osnovne organizacije zveze sindikatov.

Na občnem zboru člani zlasti:

- ocenijo delovanje v dveletnem mandatnem obdobju,
- sprejmejo programsko usmeritev za delovanje,
- ocenijo finančno-poslovanje in sprejmejo finančni načrt,
- izvolijo člane v svoje stalne organe in
- obravnavajo druga pomembna vprašanja.

Občni zbori so najboljša priložnost za obračune dela, prizadevanj, uspehov in napak v delu sindikalnih organizacij. Tako bo treba analizirati obdobje po mariborskem kongresu, stopnjo politične učinkovitosti sindikata v razmerah samoupravne socialistične demokracije, njegovo odgovornost za uresničevanje vloge in položaja delavca kot gospodarja in tudi nosilca vseh političnih odločitev...

Ker potekajo priprave na občne zборе vzporedno s pripravami na volitve delegacij in delegatov tretjega mandata delegatskih skupščin, je treba kritično in samokritično oceniti, kako je sindikalna organizacija, kot razredna organizacija delavcev „odigrala“ vlogo pri bogatenju in krepitvi delegatskega odločanja in sistema.

Vzporedno z vsebinskimi pripravami na občne zборе, morajo osnovne organizacije voditi tudi kadrovske postopke za izvolitev novih članov izvršnih odborov osnovnih organizacij ZS ter delegate v konference OOZS. Kadrovati je treba take ljudi, ki odgovorno opravljajo svoje naloge na delovnem mestu in samoupravnem življenju, morajo imeti tudi osebne kvalitete, kot so samoiniciativnost, samostojnost, tovarištvo in pripravljenost za dosledno uresničevanje stališč sindikalnih organizacij.

Na osnovi sklepa Republiškega sveta ZSS morajo osnovne organizacije Zveze sindikatov opraviti občne zборе do 28. februarja 1982, konference OO ZSS pa svoje konstitutivne seje do 31. marca 1982.

A. J.

MAMA SLAVKA, DOBER DAN!

Območje „Črne grabna“ je že več desetletij znano kot središče rejniških družin, ki so v svojih sredinah vzgojile desetine in desetine otrok, ki iz različnih vzrokov niso imeli toplih gnezd pri svojih starših. Ena izmed rejnic je tudi Slavka Peterlin iz Zgornjih Prapreč, ki živi na majhni kmetiji in se vse svoje življenje ukvarja z rejništvom. Mama Slavka je ena izmed mnogih, ki je vso svojo skrb in ljubezen namenila rejencem, ki jih v 45 letih ni bilo malo.

Rada se spominja začetkov svojega dela in dobro ve, da je bilo to v letu 1936, ko sta z materjo poskrbeli za prvega rejca Zdravka Lončarja, ki ima o svojem bivanju pri rejnici samo prijetne spomine. Večino rejencev so pripeljali zelo zgodaj, v plenica. Vsi so bili potrebni toplega doma in prijazne besede, ki jo na Slavkinem domu niso nikoli pogrešali. Pripoveduje, da je to včasih urejal Dečji dom, da so bila sredstva zelo pičila, pa kljub temu ni nikoli odrekla svoje pomoči skrbi potrebnemu otroku. Vedno je skušala ohraniti vez med rejenci in starši, ki so se včasih zanimali za razvoj svojih otrok, včasih pa jim tega ni bilo dosti mar.

Najhuje je bilo med vojno, ko so bili nekaj časa brez slehernih sredstev, tega časa pa se najbolj spominja prav Zdravko, kajti le skrbi mame Slavke se ima zahvaliti, da ni prišel v nemške roke. Po vojni se je to uredilo, vendar je dokončna razrešitev problema prišla šele v letu 1975, ko so rejnice dobile svoj status in od tedaj je zagotovljeno tudi njihovo socialno varstvo in možnost pokojnine.

Pa saj to ni tako pomembno, razmišlja mama Slavka, ki jo bolj skrbi napredek in uspeh njenih treh šolarjev, za katere sedaj skrbi, hodi zanje spraševati v šolo in ji ni žal časa, ki ga preživi v razgovoru z ustreznimi socialnimi službami, ki se zelo zanimajo za njeno delo in jo redno obiskujejo. Tudi to je sedaj mnogo bolj urejeno, kot je bilo v časih, ko se mama Slavka z ljubeznijo spominja medicinske sestre Komatarjeve, ki je rada prišla pogledat njene rejence.

Tudi patronažno sestro je pot večkrat zanesla proti Spodnjim Praprečam in nikoli ni bilo slišati, da mama Slavka ne skrbi za svoje rejence. Tako pa ni mislila njena rejenka Branka, ki je in še skuša z neresničnimi izjavami oblatiti skrb mame Slavke, pri kateri je, nekaj časa tudi s sinom, preživljala 41 let svojega življenja. Ker je to rejenka, ki je pri rejnici preživela najdlje časa, je mama Slavka še toliko bolj žalostna.

Spominja se dni, ko je malo Branko, ki ji sedaj očita, da ji ni

pustila stikov z materjo, na kolesu peljala v Lesce, od koder se je kmalu vrnila, da bi kar 41 let preživela v družini, o kateri sedaj ne ve povedati nič dobrega. Solze so v očeh mame Slavke, ko pripoveduje o svojih sporih z Branko, v tolažbo pa ji je pismo očeta Brankinega sina, v katerem pravi, da je delovna, poštena in vsega spoštovanja vredna ženska, ki je ves svoj trud in skrb vložila v vzgojo in varnost svojih rejencev ter da sta poštenost in pravičnost njeni glavni odliki. Vesela pa je mama Slavka, ker ve, da imajo njeni sosede, pa tudi organi krajevne skupnosti Lukovica, in ne nazadnje tudi delavci OS Janko Kersnik Brdo o njej vse drugačno mnenje kot njena Branka, saj vsi vedo, da skrbi za svoje rejence kot bi bila njihova prava mati.

Ko jo povprašaš, koliko časa bo še rejnica, se nagajivo nasmehne, češ, kakšno neumno vprašanje, kako pa naj živim brez rejencev, ki mi nazadnje pomenijo tudi družino. Ko pa jo povprašaš o njenih rejencih, ki so že odšli od nje, je polna besed, kajti skoraj vsi jo obiskujejo, pridejo s svojimi družinami, Slavkina domačija jim pomeni toplo zavetje, dom, ki ga niso imeli. Radi se vračajo, jo prepričujejo, naj si odpohi, da bodo že sami poskrbeli zanje, vendar ona je neumorna.

Skrbi za svojo kmetijico, za šolske naloge, pregleduje zvezke in nestrpno čaka, da se njeni rejenci vrnejo iz šole in ji povedo, kako je bilo. Ena izmed rejenk je ostala pri njej, se poročila in mama Slavka ji pri vzgoji njenih otrok prav rada priskoči na pomoč, kajti skrb in ljubezen za otroke, so njeno življenje.

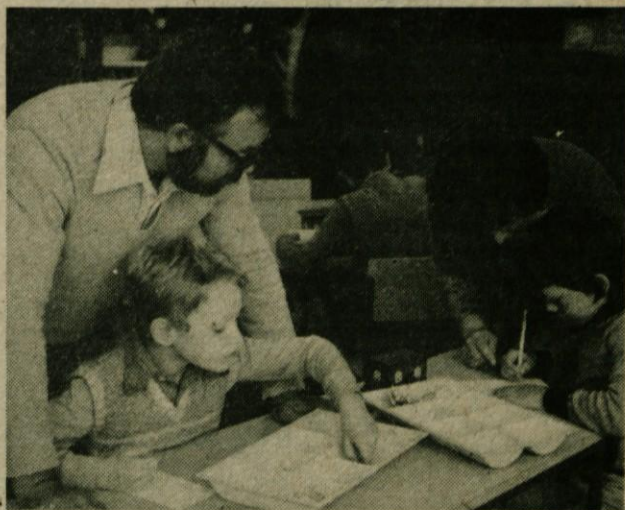
Rada pove, da so vsi njeni rejenci našli svoje mesto v družbi, da imajo svoje službe, da ji radi pomagajo, pa tudi ona njim, če je potrebno. Skušala jim je dati, tisto kar so najbolj potrebovali, jim dajala nasvete in jim pripovedovala, da je poštenost tisto, brez česar v življenju ne bodo uspeli. Zato je najbolj vesela, ko vidi, da jih je pravilno vzgojila, da jo imajo radi in da je njen dom tudi njihov dom.

Vera

NOVA PIONIRSKA ŠOLSKA HRANILNICA.

VARČNI PIONIRJI V KRAŠNJI

Med pionirji v naši občini je čedalje več varčevalcev. Pred leti so za mlade varčevalce zgradili v Domžalah pred banko lično pionirsko hranilnico, sedaj pa LB temeljna banka Domžale pomnožuje oblike svojega dela. Junija letos je bilo pionirjev – varčevalcev 6.500, sedaj pa jih je že 6.652. Vsak mesec vpišejo namreč približno 30 novih varčevalcev. Banka je pripravila tudi obliko „varčevanja“ novorojenčkov. Vsak novorojenček prejme od banke ob rojstvu 50,00 din in tako avtomatično postane varčevalec.

Mentor krašenskih varčevalcev – pionirčkov Mitja Beguš in predstavnica banke Jožica Rusova pomagata mladim pri prvem urejanju „finančnih“ poslov.

Vsi mladi so tako privarčevali že 27 milijonov dinarjev, kar niso majhna sredstva.

Pred dnevi so ob mesecu varčevanja za vzpodbuditev varčevanja med onimi, ki še niso varčevalci, na šoli v Krašnji odprli prvo šolsko pionirsko hranilnico.

Delavci Ljubljanske banke iz Domžal so s prizadevnimi prosvetnimi delavci na šoli odprli ličen kotiček, kjer bo šolska hranilnica poslovala vsak četrtek. Hranilnica, katere mentor je Mitja Beguš, je že prvi dan „poslovanja“ vpisala 40 novih varčevalcev. To je prva hranilnica take vrste v občini. Že v teh dneh nameravajo odpreti še hranilnico na šoli Janka Kersnika Brdo, nato bodo enako storili v Moravčah in še drugod.

Tako se med mladimi v domžalski občini dviga kultura varčevanja ter vnaša duh smotrnega ravnanja s težko prisluženim denarjem. To pa tudi z vzgojnega vidika daje prizadevanjem banke in prosvetnih delavcev prav posebno veljavo.

Br.

NOVO – NOVO – NOVO V DOMŽALAH

Hitro in hatančno brusimo vse vrste:

- navadnih in Widia krožnih žag,
- tračnih žag,
- žag za vse vrste kovin,
- skobeljnih nožev, rezkarjev za obdelavo lesa in kovin,
- drugih kovinskih predmetov (galanterije)

POTOČNIK IVANKA
Vir, Umekova 18
61230 DOMŽALE

Osrednja prireditev ob letu invalidov v Domžalah

HVALA, KER ZAUPATE V NAS

Pesem, folklor, glasba, gledališče invalidov za vas!

Hala Komunalnega centra Domžale,

Četrtek, 26. novembra 1981 ob 18. uri.

Organizator OK.ZSMS Domžale

DOMŽALČANI IMAMO OPOREČNA VOZILA

Dne 23., 24. in 25. septembra 1981 je Občinski svet za preventivo in vzgojo v cestnem prometu organiziral na Avto-servisu v Domžalah akcijo brezplačnih preventivnih tehničnih pregledov v okviru republiške akcije „Brezhibno vozilo je varno vozilo“. Po končani akciji in narejeni analizi smo prišli do podatkov, ki so vse prej kot hvale vredni, in sicer:

Od 214 pregledanih vozil je bilo popolnoma brezhibnih na cesti 46 vozil. Največ napak smo ugotovili na zavornem mehanizmu – 90, na krmilnem mehanizmu 79 ter na svetlobno signalnih napravah prav tako 90.

Kar se tiče pripenjanja z varnostnimi pasovi lahko ugotovimo, da se največ ljudi pripenja le občasno, 167, nikoli ne zavaruje sebe s pasom 67 voznikov, vedno pa le 19.

Cilj te akcije je bil ugotoviti stanje vozil, ki vsak dan vozijo po naših cestah. Kot je razvidno iz gornjega poročila, je zelo slabo, saj vsi ti vozniki s takim vozilom ne ogrožajo samo sebe, ampak tudi druge udeležence v prometu. Znano pa je, da se veliko prometnih nesreč zgodi samo zaradi neizpravnosti vozil.

Ob tej priliki bi pohvalil še vse delavce Avtoservisa, ki so sodelovali v akciji, saj so med drugim odpravljali tudi manjše okvare na vozilih (nastavitev CO₂ nastavitev luči). Vsakemu vozniku so tudi povedali kakšne okvare so ugotovili na vozilu ter mu svetovali, naj le-te čimprej odpravijo.

Po izjavah nekaterih udeležencev je taka akcija zelo koristna in bi jo bilo treba v prihodnje še večkrat organizirati.

—SPV—

UTRINKI Z ZBORA OBČANOV V IHANU

Zbor občanov – kraj, kjer občani lahko neposredno izražajo svoja hotenja in želje, ali pa morda nezadovoljstvo nad storjenim. Na enem takšnih zborov se je zbralo nekaj manj kot sto občanov Ihana (6 % celotnega prebivalstva KS).

Najpraj je tov. KRIŽAJ seznanil navzoče z začetkom adaptacije in gradnje osnovne šole. Celotna investicija bo predvidoma preseгла dve stari milijardi in bo obsegala popolno obnovo obstoječih učilnic, gradnjo dveh novih, kuhinjo in še nekaj spremljajočih prostorov. Gradbena dela je prevzel kamniški „GRADITELJ“, dela pa so se pričela 1. septembra in naj bi bila dokončana do prvomajskih praznikov prihodnjega leta. Sredstva so zagotovljena iz samoprispevka, ki je še v teku.

Predsednik skupščine tov. GNIDOVEC in predsednik sveta KS SLOVNIK sta podala podrobno poročilo o gradnji doma družbene samozaščite, kar je verjetno največja gradbena investicija v občini, ki se v popolnosti gradi s prostovoljnimi delom občanov. Nekoliko pred pokritjem objekta je bilo storjenih že preko 1600 prostovoljnih ur in to samo v letošnjem letu. V celotnem poteku dela je sodelovalo preko sto krajanov. Zares aktivnih pa je bilo kakih deset do dvanajst s strokovnim štabom.

Gmotno je dosedaj največ prispevala sama KS z vsemi svojimi organizacijami, ki so podpisnice samoupravnega sporazuma o združevanju dela in sredstev za gradnjo doma družbene samozaščite. V večji meri pa so pripomogle tudi DO iz kraja samega in bližnje okolice (TERMIT, EMONA – TOZD Prasičereja, HELIOS, PÉ-RUTNINA Zalog). Da je dom zares potreben ne bi bilo potrebno posebej razpravljati – denimo; niti ena izmed krajevnih organizacij nima lastnih prostorov, kar seveda onemogoča normalno delo.

Predsednik SZDL tov. GAŠPERLIN je prisotnim pojasnil, do kam so pri evidentiranju kandidatov za prihodnje volitve v Ihanu prišli. Izkristalizirano je spoznanje, da brez dosledne evidence in kasneje marljive izbire vseh kandidatov oz. delegatov ne bo šlo.

Pri vsem tem pa je treba upoštevati njihovo dosedanje delo in voljo po nadaljnjem udeleževanju. Današnji sistem organiziranosti v krajevnih skupnostih zahteva izredno veliko število ljudi, le-teh pa je vedno manj, vsaj tistih, ki so pripravljeni delati, ne pa le tvoriti določen seznam.

V Ihanu so ljudje, ki združujejo svoje delo v okviru krajevnih skupnosti in skrbijo za napredek družbenega standarda – le več bi jih lahko bilo.

J. GREGORIČ

GASILSKO TEKMOVANJE ZA POKAL DOBA

PRVI SPET DOBLJANI

Gasilsko društvo Dob, o katerem ste pred kratkem v našem časniku lahko prebrali, je organiziralo gasilsko tekmovanje za pokal Doba, ki se ga je udeležilo 19 ekip iz cele občine, med njimi tudi ženska ekipa iz Šenkovega Turna. Tekmovanje /mokra vaja/ je brezhibno potekalo na igrišču nogometnega kluba, spremljalo pa ga je veliko število gledalcev, ki so z zanimanjem spremljali delo posameznih ekip in jih nemalokrat vzpodbujali z dobrimi nasveti, ali pa se posalili na račun njihove nespretnosti.

Nekateri so imeli smolo, najbolj so bili seveda presenečeni, tisti, ki so šele med vajo ugotovili, da imajo pokvarjen kakšen vijak, ne preveč dobro zvite cevi in podobno. Največ pozornosti je seveda veljalo domačim ekipam, kar 4 so bile, ki so pokazale največ spretnosti in znanja in s tem opravičile pričakovanja domačih gledalcev. Le-ti so navdušeno pozdravili dobre rezultate. Naj ob koncu omenimo, da je bilo to tekmovanje letos drugo /lani je bila to le suha vaja/ in da imajo dobski gasilci glede na letošnjo udeležbo namen, da postane tradicionalno.

Zmagala je torej 1. ekipa Doba /951 točk/, ki je tako osvojila prehodni pokal, druga je bila ekipa Papirnice Količev /948,6 točk/, tretji so bili zopet domačini s svojo četrto ekipo /940 točk/ s četrtem mestom pa so prijetno presenetila dekleta iz Šenkovega Turna, ki so premagala svoje moške kolege in še vrsto drugih ekip.

(Vera)

VČASIH NEMOGOČE, SEDAJ MOGOČE!

Naj vas ne moti zgornji naslov saj ni tako nemogoče, kot so stvari ki me zanimajo.

Sem eden izmed tistih občanov, ki se čutim prizadetega, ko vidim kakšne mahinacije se dogajajo okoli nas. Poznam in tudi sam spadam v tisti krog občanov, ki so pred časom zaprosili za lokacijo kioska v Domžalah. Obrnil sem se na Krajevno skupnost Domžale. Odgovorne osebe so mi preko svojih sej dale negativne odgovore. Prav tako je bilo na BIRO-JU 71. Odgovorili so mi, da za kiosk v Domžalah ni prostora oziroma ustrezne lokacije, obenem pa bi se kvaril tudi estetski videz mesta. Poleg tega so mi odgovorili, da bo čez čas dovolj prostorov v še nedokončanih objektih sredi Domžal. Stvari so se zelo spremenile, mogoče tudi paragrafi. Ni še minilo niti leto, ko sredi Domžal stoji kiosk in to celo na bivšem parkirnem prostoru. Sedaj se sprašujem, kaj sem naredil napak da nisem uspel v tem. Mogoče sem zgrešil urad ali pa nisem potrkal na prava vrata, mogoče nisem ljudem simpatičen, morda tudi zato, ker živim četrto stoletje v Domžalah in še je tu kup vprašanj, na katere si ne najdem odgovora. Vendar pa me zanima, po kakšni poti je novopečeni lastnik kioska prišel do vseh mogočih dokumentov v tako kratkem času. Verjetno odgovora na to ne bom dobil, mislim pa, da so se stvari odvijale za kulisami.

OBČAN

IVO SONC

Težke so besede slovesa, ki jih ob slovesu od prijatelja izrekamo ali napišemo.

Težke zato, ker jih prijatelju in sodelavcu nikoli nismo mogli povedati naglas, nekrolog pa je zadnja priložnost dati besede priznanja onemu, ki si jih je prislužil, pa jih žal ne bo slišal več.

Take besede, ti, dragi Ivo, želim izreči ob tej zadnji priložnosti, ko si se telesno že poslovil od nas. Nekaj zadnjih let si intenzivno delal na področju obveščanja. Tudi tega svojega dela si se kot vedno loteval z največjo mero odgovornosti in osebne prizadevnosti ter zagnanosti.

Vsi smo kdaj – po sili razmer – zanemarili kako sejo, srečanje, posvet. Ti Ivo, – nikdar. Vedno si bil navzoč, s svojo preudarno in resnico

zahtevajočo besedo – si znal seči vedno v bistvo stvari. K temu te je vodila tvoja delovna in življenjska premočrnost, da si – kot si bil dosleden do sebe – zahteval doslednost in pedantnost tudi od drugih.

Vse to je prevečala velika in v letih delovanja na gospodarskem področju očitno speča skrb za lep materni jezik. Tudi mi, ki se z jezikom dnevno ukvarjamo, smo se imeli česa naučiti. Hvala ti za to skrb; s tabo smo izgubili še mentorja, četudi neformalnega – ki nas je mlade in mlajše znal podučiti in usmerjati.

Ko sva se pred mesecem in nekaj tednov pred občinsko hišo, so se ti na obrazu že risale zlovesne poteze bolezni, sem te pobaral, kako je kaj s križanko in te opozoril, da računam nanjo za dan republike. Grenko si mi dejal: „Prijatelj, križanke ti jaz nemara ne bom napravil nikoli več. Ko si mi povedal še nekaj verzov Prešernove pesmi Memento mori, sem vedel, da se je bolezen zajedla vate tudi duševno. Slutil si smrt ...

Napoved, da križanke od tebe ne prejmem več, se je žal uresničila. Pa vseeno ti hvala Ivo, za vse tiste križanke, ki si nam jih brez ene same napake izdelal za naše glasilo. Takih križank ne bomo imeli več. S teboj smo spoznali, kaj je dobra križanka, kajti tudi kot enigmatik in ljubitelj te zvrsti si bil natančen in dosleden.

Za vse to ti, Ivo, hvala. Povsod te bomo pogrešali: uredniki v združenem delu, člani Sveta za informacije pri OK SZDL, uredništvo Občinskega poročevalca, vsi tvoji sodelavci in prijatelji.

Naj ti bo lahka, dragi Ivo, slovenska zemlja.

M. Brojan

V SPOMIN

Ob boleči izgubi našega dragega moža, atija in ata

IVA SONCA

se najlepše zahvaljujemo sorodnikom, prijateljem, sostanovalcem in znancem, ki so nam ustno ali pisno izrekli sožalje ter z nami sočustvovali.

Iskrena zahvala za darovano cvetje in spremstvo na njegovi zadnji poti.

Hvala govornikom, godbi, pevcem, zastavonošem, Papirnici Količevo, delovni organizaciji Napredek, Občinskemu odboru ZZB NOV, KS Tomo Brejc Vir, družbenopolitičnim organizacijam in vsem, ki so nam pomagali v teh žalostnih trenutkih.

Njegovi: Marta, Zdenka in Matjaž z družinama.

Drvo življenja usahnilo si za vedno. Tvoje korenine čuva zemlja, jih neguje in zaliva z grenkimi solzami.

27. oktobra je minilo leto dni, odkar je prenehalo biti plemenito srce

IVANU HAFNERJU
iz Pšate

V težkih mukah si uporno kljuboval bitki s smrtjo. Zmagal je zakon narave. Tvoje plemenito srce je utihnilo. Zapri si trudne oči in na široko odprl naše, ki te živo vidijo in spoznavajo, kaj si nam pomenil. Tvoj lik delovnega človeka, zlatega očeta, dobrega tovariša pa bo za vedno ostal med nami kot skrita bolečina.

Prisrčna hvala vsem, kateri se za trenutno ustavijo ob grobu, kjer je pokopan naš najdražji zaklad.

Vsi Tvoji, ki te imamo radi.

KRAŠEVEC VALENTIN —
FRANCI!

V sredo, 23. septembra smo z vsemi vojaškimi častmi pokopali na domžalskem pokopališču rezervnega podpolkovnika tov. Valentina Kraševca „Cesarjevega Tineta“, doma iz vasi Hrib pri Moravčah.

Da je bil Tine znan in priljubljen, je dokazala številna udeležba njegovih bojnih tovarišev, znancev, prijateljev, sosedov, krajanov in sovaščanov, ter borcev s številnimi prapori.

Komaj so izzveneli zadnji akordi žalostinke godbe JLA, je govornik ob poslednjem slovesu na Žalah poudaril:

Ko danes borci, kurirji in vezisti v bolečini dragi Tine, s teboj vred

V domačem kraju, so bili kot vsi tamkaj zavedni in napredni domačini, tudi Cesarjevi – partizanska družina.

Vsi trije bratje partizani so bili trn v peti sovražniku. Borci so imeli v njihovi domačiji vedno prepotrebno zatočišče. Zato je okupator v januarju 1943 izselil na Bavarsko le del družine, kajti, obe sestrji čeprav mladoletni sta se temu izognili, ter delovali naprej na terenu kot aktivisti. Kot mnogo vasi in zaselkov po naši domovini, je bil tudi njihov dom leta 1944 požgan.

Z borci je Tine obredel velik kos naše zemlje, večkrat lačen kot sit, sneg, mokrota, vročina, mraz in takih pohodov ni bilo malo; takrat sta borca družila iskrenost in tovarištvost in Tine je bil na vse to zelo ponosen.

Končno svoboda, obnova požganih domov, ob tem pa tistokrat tako zelo priljubljeni mitingi in proslave. Vkljub upokojitvi pa ni miroval. Priden kot je bil, se je zaposlil v delovni organizaciji „Iskra Commerce“, kjer je bil priljubljen, saj je vestno izvrševal zadane naloge. Bil je soustanovitelj aktiva ZB ter kot zelo upoštevan propagandist, je bil vedno glavni organizator veličastnih proslav njihovega več tisočglavega kolektiva, katere prirejajo vsako leto za dan borca.

Kar nekaj let je že domžalski občan, pa si je tudi v našem mestu pridobil veliko prijateljev. Sosedje so radi prisluhnili njegovim mirnim besedam, saj so ga upoštevali kot dobrega tovariša, ki je nekaj preizkusil.

V občinski komisiji kurirjev in vezistov, je kot član odbora njegov predlog bil vedno dobrodošel.

Tineta so zaradi njegovih zaslug na zboru Zasavskega bataljona „Lojzeta Hohkrauta“ izvolili v odbor tega bataljona. Že v času NOB in po vojni je bil odlikovan s številnimi vojaškimi in častnimi priznanji.

To, dragi Tine, kar si storil ti, kar so storiili in ustvarili borci naših slavnih brigad, naj ne bo pozabljeno v naši zgodovini, saj si kot borec, kurir in vezist, ter kot oficir JLA prispeval delček k skupnemu mozaiku naše slavne revolucionarne preteklosti.

Tine, hvala ti, svojo nalogo si častno opravil! Ko stojimo tukaj ob naši zadnji skupni zvezi in poslednji javki, iz katere ni povratka, ti dragi Tine želimo, naj ti bo lahka ta slovenska zemlja.

Jurij Vulkan

postavljamo poslednjo javko, se v mislih za hip povrnimo nazaj v tiste čase, ko je naša steptana okupirana in ponižana domovina potrebovala take fante, kot si bil ti. Ko si se na klic partije pridružil zdravim silam v boju za svobodo, zato, da bi lahko po tvojem zasavskem hribovju, ne boječe se nikogar, zopet brezskrbno in prešerno zavriskal.

Ves mladosten poln elana in moči se je Tine v začetku 1942. leta vključil v delo na terenu, bil je obveščevalec, kurir, hodil v patrolje in navezal stike s prvimi borci, skratka, uveljavil se je, in v začetku leta 1943 je bil že v zasavskem bataljonu. Bil je v KZO in nato v Slandrovi brigadi. Po napadu na vlak na Savi pri Litiji, katerega so zažgali se je z zasavskim bataljonom 1. maja 1943. leta podal na Zasavsko goro kjer so borci zaprilegli. Mladina jim je tistikrat darovala prvi prapor. Bil je v mnogih borbah in akcijah, ena izmed njih je bila tudi na papirnici Količevo, od koder so odpeljali velike količine papirja za tiskarne. Bil je v borbi na Šipku, in na eni takih akcij je bil ranjen, ko je s patroljo padel v zasedo. Po ozdravljenju ga je pot zanesla na Dolenjsko. Vključen je bil v enote za zvezo, saj je postal komandir čete za zveze, kasneje pa referent za zveze pri glavnem štabu NOV Slovenije. Že med NOB je bil oficir naše armade, po osvoboditvi pa je dolgo vrsto let služil kot aktivni oficir JLA, kjer je vzgojil nešteto mladega kadra vse do upokojitve 1. 1971 s činom podpolkovnika.

ZAHVALE

Ob boleči in nenadomestljivi izgubi naše
drage žene in mamice

NADE RAJŠEK
roj. Uster

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem, sosedom in
znancem, ki so nam v najtežjih trenutkih stali ob strani, ji darovali
toliko cvetje in jo v tako velikem številu pospremili na njeno zadnjo
pot.

Posebej se zahvaljujemo družini Petek in Sterljan, dr. Kralju, tov.
Pepelaku in tov. iz KZ Litija za pretresljive poslovilne besede ob
odprtem grobu in župniku iz Kresnic.

Vsem še enkrat iskrena hvala!

Mož Božo, hčerka Mojca, sin Aleš
in vsi njeni.

Ob boleči in nenadomestljivi izgubi naše
drage mamice

MARIJE KOS
roj. CERAR

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem in
znancem, vsem, ki ste v najtežjih trenutkih sočustvovali z nami, ji
darovali cvetje in jo tako množično pospremili na njeno zadnjo poti.

Posebna hvala podjetjem INDUPLATI Jarše in HELIOS Domžale
za izkazano pomoč in cvetje. Prav tako se zahvaljujemo za poslovilne
besede sodelavcu tov. Razpetu, Godbi na pihala ter pevcem. Hvala
tudi duhovniku za opravljen obred, sodelavcu tov. Razpetu, godbi na
pihala ter pevcem. Hvala tudi duhovniku za opravljen obred.

VSİ NJENI.

Ob boleči izgubi mojega moža, očeta,
starega očeta, brata in strica

TOMAŽA MAJDIČA
iz Učaka 3

se iskreno zahvaljujemo sorodnikom, sosedom, prijateljem in znan-
cem, vsem, ki ste ga imeli radi, darovali cvetje zanj ali ostalo pomoč,
nam izrekli ustno ali pismeno sožalje in ga v tako lepem številu
pospremili v njegov poslednji dom.

Vsem še enkrat iskrena hvala!

Žena Marija in vsi njegovi.

Ob smrti naše predrage mame

IVANKE UDOVČ
roj. Pervinšek, iz Krašnje 28

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem, sosedom,
sodelavcem in znancem za izraze sožalja, poklonjene vence in cvetje
ter vsem, ki ste jo spremili k njenemu zadnjemu počitku.

Posebna zahvala vsem sosedom, ki ste nam v najtežjih trenutkih
tako nesebično priskočili na pomoč.

Hvala tudi predstavniku Krajevne skupnosti Krašnja za prisrčne
besede ob odprtem grobu, župniku za opravljeni obred ter pevcem
TOSAME iz Vira.

Enaka zahvala velja tudi osebju Doma upokojencev v Domžalah
za njihov trud v času njene bolezni.

Se enkrat hvala vsem in vsakomur, ki nam je kakorkoli pomagal v
teh težkih dneh.

Hvaležni: sinova Franc in Marjan
ter hčerki Regina in Minka.

ZAHVALE

V septembru smo se poslovili na domačinskih
žalah od naše drage mame, babice
in prababice

ANGELE MARINŠEK

Vsem, ki ste jo spremili na njeno zadnjo poti, ji darovali cvetje se
zahvaljujemo. Posebna zahvala velja dr. Petru Cerarju in medicinski
sestri Ivanki Šarčevi, Invalidskemu pevskemu zboru za lepo zapete
žalostinke. Vsem še enkrat najlepša hvala!

Vsi njeni

Ob bridki izgubi dobrega moža, brata in strica

FELIKSA JANEŽICA

se zahvaljujemo sorodnikom, sosedom, prijateljem in znancem, za
spremstvo do njegovega poslednjega doma, izrečeno sožalje in da-
rovano cvetje. Se posebno zahvalo smo dolžni dr. Ivu Pevcu, za ne-
sebično in požrtvovalno pomoč ob njegovi kratki in hudi bolezni ter
med-setri Bredi iz Domžal.

Enaka zahvala tudi družini Peterlinovi iz Radomelj za veliko
pomoč. Zahvaljujemo se tudi oktetu bratov Pirnat za prelepo petje.
Posebna zahvala homškemu g. župniku za opravljeni pogrebni obred.
Se enkrat hvala!

Vsi njegovi

Izteklo se je življenje naše dobre tete

IVANKE KOROŠEC

iz Dol pri Krašcah, ki je dne 30. 9. 1981 doživela v 87. letu starosti,
po težki in neozdravljivi bolezni. Radi smo jo imeli, zato nas je njena
smrt globoko prizadela. Zahvaljujemo se vsem sosedom, ki so nam ob
njeni smrti pomagali in darovali cvetje. Za čas njene bolezni pa se
posebno zahvaljujemo dr. Đuričin in patronažni sestri Slavki iz ZD
Moravče, ki je tako materinsko skrbela zanj. Gospodu župniku se
zahvaljujemo za pogrebni obred, prav tako tudi pevcem in govor-
nikom ter predsedniku društva upokojencev Moravče, za spremstvo s
praporom na njeno zadnjo poti.

Se enkrat vsem iskrena zahvala!

Vsi njeni

Z bolečino v srcih ob mnogo prerani izgubi
našega ljubega moža, ata in starega ata

FRANCA LAJEVICA
z Vira, Metelkova 2

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem, sosedom in
sodelavcem, ki ste nam pomagali, nas tolažili z besedami sožalja,
darovali cvetje in ga spremili na njegovi zadnji poti. Hvala za poslo-
vilne besede v imenu ZB NOV Vir in vseh ostalih organizacij KS Vir
tov. Veit Janku, isto tako tov. Grilj Marjanu v imenu Papirnice Koli-
čevo, praporščakom z Vira, Radomelj in sindikatu Papirnice Koli-
čevo. Pevskima zboroma upokojencev in oktetu bratov Pirnat ter za
lep pogrebni obred gospodu župniku iz Radomelj.

Tvoji najdražji.

ZAHVALE

ob boleči izgubi našega dragega moža in očeta

JANEZA KLOPČIČA
iz Petelinjka pri Blagovici

se iskreno zahvaljujemo vsem, ki ste nam karkoli pomagali v težkih trenutkih. Lepa hvala za izrečena sožalja ter darovano cvetje. Posebna hvala tovarišu Tonetu Florjančiču za poslovilne besede ob odprtem grobu, gospodu župniku Vrtovšku za opravljeni pogrebni obred in godbi iz Zagorja.

Zahujoči: vsi njegovi.

Ob boleči izgubi našega dobrega moža, ata

FRANCA RAJERJA
iz Količevega

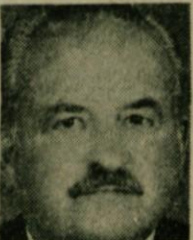
se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem, sosedom in sodelavcem, ki ste nam pomagali, nas tolažili z besedami sožalja, darovali cvetje in ga spremljali na njegovi zadnji poti.

Hvale za poslovilne besede v imenu ZB NOV Vir in vseh ostalih organizacij KS Vir tov, VEIT JANKU in vsem praporščakom, sindikatu Papirnice Količevo za venec in prevoz pevcev. Prisrčna hvala tudi gospodu župniku za pogrebni obred.

Vsi njegovi.

2. septembra smo se za vedno poslovili
od našega dragega

FRANCA VIDICA - LAZARJA
iz Grmač, stanujočega v Kresnicah

Iskrena hvala vsem, ki so ga pospremili na njegovi zadnji poti, posebno pa še Skupščini občine Litija, Krajevni skupnosti Kresnice, družbenopolitičnim organizacijam Litija - Kresnice za izvedbo pogrebnih svečanosti. Ravno tako iskrena zahvala govornikom, praporščakom, godbi, pevcem in vsem, ki so poklonili cvetje in se poslednjikrat poslovili od soborca in občana.

Vsi njegovi.

V SPOMIN

14. oktobra 1981 mineva eno leto, kar nas
je za vedno zapustil

STANKO DRČAR
iz Zg. Prapreč 4
p.d. Štefeto Stanko

V oktobru se jesenska narava pripravlja na počitek, na počitek, da lahko spomladi ponovno vznikle v novem ciklusu življenja. Naš dragi Stanko pa počiva večno; še tako razkošna pomlad ga ne obudi, ne solza, ne prošnje.

Živ spomin ostaja na moža, očeta, deda, brata, spomin v mnogih stvarih, ki izpričujejo tvoje bogato življenje. Nobena beseda ni dovolj, da bi lahko opisala žalost, ko te ni več med nami. Obljubljamo ti - spominjali se te bomo vedno!

V mislih si vedno z nami.

Tvoji najdražji.

ČESTITKA

Dragemu stricu FRENKU STENKO iz Peč št. 19 želimo za 80-letnico vse najboljše ter še mnogo zdravih let.

Nečakinja Silva, Mary Ellen Krisch iz USA ter nečak Willy Devhman in sestra Angela ter brat Vencelj in ostalo sorodstvo.

ZAHVALI

ob boleči izgubi naše drage mame,
sestre, tete in stare tete

MARIJE BARLIČ
iz Mošenika

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem in znancem, ki so nam v teh težkih trenutkih stali ob strani in nam pomagali, izrekli besede tolažbe, darovali cvetje in jo spremljali na njeni zadnji poti.

Lepa hvala tudi župniku za opravljen obred.
Vsem še enkrat iskrena hvala.

VSJ NJENI

Ob izgubi ljubljenega očeta
dedka in pradedka

JANEZA LIPOVŠKA

se iskreno zahvaljujemo vsem, ki so darovali cvetje in ga pospremili na njegovi zadnji poti. Posebej se zahvaljujemo tov. Avbelj Francu za poslovilni govor in Pevskem zboru iz Lukovice.

Iskrena hvala tudi sosedom in sovaščanom, ki so nam pomagali v teh težkih trenutkih.

Vsi njegovi

V SPOMIN

GOSTIČU JANKU- JURETU

Leto dni je že preteklo, ko smo te dragi tovariš Jur spremili na Tvojo zadnjo pot, kjer že leto dni sanjaš svoj večni sen. Venci na Tvojem grobu so se že zdavnaj posušili, lučke, ki smo Ti jih prižgali v slovo, so že zdavnaj ugasnile, toda spomin nate je še vedno živ. Nikakor ne morem pozabiti, da si naju na dan smrti še obiskal, kot da bi vedel, da se moraš od naju posloviti za vedno. Nikakor nisva mogla verjeti v kruto resnico, da si bil dve uri po odhodu iz najine hiše le še mrlič, da so Tvoje oči pod kolesi avtomobila ugasnile na cesti za vedno, čeprav tega nisi mislil, saj si naju še ob odhodu povabil, da naju Te midva kaj obiščeva.

Bogato je bilo Tvoje življenje, bil si zaveden in hraber partizan in tudi po vojni si rad sodeloval v organizaciji ZB. Kot praporščaka ZB sva se videla na mnogih praznikih in iz tega najinega tovarštva se je skalilo tudi iskreno prijateljstvo med Teboj in med nama. Pogrešava Te, saj skoraj ni bilo nedelje, da naju ne bi Ti obiskal, zdaj pa v najinih srcih živi le lep spomin nate in bo živ, dokler bova živela midva.

Počivaj mirno v svoji domači zemlji, za katero si se hrabro boril, katero si ljubil bolj kot svoje življenje.

Slavko
in Minka Lajavec

V SPOMIN

Zadet od srčne kapi je nena-
doma odšel od nas komaj 57-let-
ni Franc Vidic-Lazar, doma iz
znane partizanske domačije na
Grmačah nad Moravčami. Tu,
kjer so se ustavljale mnoge parti-
zanske kurirske poti, se je začela
tudi pot organiziranega dela in
kasnejšega bora Lazarja.

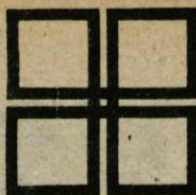
Z narodnoosvobodilnim
gibanjem se je povezal že 1941,
organizirano se je vključil v NOB
maja 1942 in naslednjega leta
odšel med borce Slandrove
brigade. Nato je delal v štabu IV.
operativne cone, bil v VOS-u za
severno Slovenijo in doživel svo
epopejo na pohodu XIV. divizije
na Stajersko.

Previharil je vojno in se po
osvoboditvi aktivno vključil v
obnovo domovine in izgradnjo
nove oblasti. Delal je neumorno
v družbenopolitičnih organiza-
cijah v Kresnicah, bil predsednik
Občinskega odbora ZB NOV
Litija, pa odbornik in član
Izvršnega sveta skupščine občine
Litija. Veliko je bilo akcij in
odkritij spominskih obeležij in
mnogim bo ostalo za vedno v
spominu njegovo pionirsko delo
pri obnovi gradu Bogenšperk,
kjer je pustil veliko ljubezni v
zbranem gradivu.

Številna odlikovanja bodo
ostala kot spomin na borca in
aktivista. Sredi dela je omahnil
človek, ki se je do zadnjega tre-
nutka razdal za nov čas in
današnjo stvarnost.

Slava mu!

ar

razpisuje

po sklepih delavskih svetov TOZD in DSSS, štipendije za šolanje na:

– poklicni šoli šiviljske smeri	15 štipendij
– poklicni šoli, smer strojno ključavničarstvo	6 štipendij
– poklicni šoli, smer obdelovalec kovin	4 štipendije
– gimnaziji, naravoslovno matematična smer	1 štipendijo
– srednji upravni šoli	1 štipendijo
– srednji elektrotehnični šoli, smer jaki tok	1 štipendijo
– srednji tehnični tekstilni šoli, smer tkalstvo	1 štipendijo
– srednji tehnični tekstilni šoli, smer konfekcija	1 štipendija
– ekonomski srednji šoli	2 štipendiji
– fakulteti za naravoslovje in tehnologijo, smer kemija	1 štipendijo
– ekonomski fakulteti	2 štipendiji
– medicinski fakulteti, smer splošna medicina	1 štipendijo.

Kandidati naj prošnje za dodelitev štipendije dostavijo v kadrovske – organizacijski sektor DO v roku 15 dni po objavi razpisa.

VETERINARSKI ZAVOD
KAMNIK – DOMŽALE

OBVESTILO

Obveščamo vas, da bo obvezno cepljenje mladih psov, ki v letošnjem letu še niso bili cepljeni proti steklini, na sledečih zbirnih mestih:

25. 11. 1981

Mengeš od 8. – 9,30 ure Mengeš, Trdinov trg, pri Kuralt Karlu

Domžale od 10. – 12. ure Domžale, Stobovska 2, pri Flerin Ludviku

Krtina od 13. – 14. ure Krtina, pri Kovaču – Simon Franc

Moravče od 14,30 – 16. ure Moravče, na dvorišču pri Zadržnem domu.

26. 11. 1981

Radomlje od 8. – 9.30 ure Radomlje, Prešernova 24, pri Kancu

Lukovica od 10. – 11. ure Lukovica 43, Smrkolj Stanislav

Krašnja od 11,30 – 12. ure Krašnja, pri Štrukelj Pavlu

Blagovica od 13. – 14. ure Blagovica, pri Piskarju

Trojane od 14,30 – 15,30 ure Trojane, pri Smrkolj Pavlu.

Cepiti je obvezno vse pse starejše od 4 mesecev, to je vse, ki so položeni do avgusta 1981 in niso bili cepljeni v letošnjem letu.

Pozivamo tudi lastnike starejših psov, če jih niso cepili spomladi, da jih privedejo na cepljenje.

Cepljenje je obvezno na podlagi odredbe o preventivnih cepljenjih in diagnostičnih ter drugih preiskavah v letu 1981 na območju občine Domžale.

Cena cepljenja je 250,00 din.

PLASTENKA PREDELAVA PLASTIČNIH MAS

61235 Radomlje
Cesta Radomeljske čete
Telefon: 061-721-519

„Plastenka“, 61235 Radomlje, Cesta Radomeljske čete, objavlja na osnovi sklepa ZD

PONOVNO JAVNO PRODAJO – LICITACIJO:

1. tovorni avtomobil TAM 2000	
izklicna cena	30.000 din
2. osebni avto „Peugeot 504“	
izklicna cena	20.000 din
3. jamborski transformator R.K. 250 KVA – uporaben – v uporabi je bil 1 leto	
izklicna cena	45.000 din

Javna prodaja bo 9. 11. 1981 ob 8. uri v prostorih delovne organizacije. Ogled sredstev 1/2 ure pred pričetkom licitacije. Kupci morajo pred pričetkom licitacije položiti 10 % izklicnega zneska kot varščino. Osebe, ki bodo zastopale organizacijo združenega dela morajo predložiti pooblastilo.

Zdravstveni dom Domžale, TOZD „SOZV DOMŽALE“ obvešča vse občane s področja občine Domžale, da se bo večina zdravnikov splošnih in obratnih ambulant v času vključno 9. do vključno 11. novembra 1981 udeležila strokovnega izpopolnjevanja zdravnikov, imenovanega TAVČARJEVI DNEVI v Ljubljani.

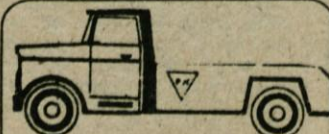
Vse paciente vljudno prosimo, da zaradi zmanjšane dela v navedenih ambulantih prihajajo po zdravniško pomoč le v NUJNIH primerih.

Hvala za razumevanje.

Vodja TOZD „SOZV DOMŽALE“
dr. PEVEC Ivo

OGLAS

Podarim nemškega ovčarja,
dr. Logar, Zdravstveni
dom Domžale.

Izvršujem kiper prevoze na
vseh relacijah. Telefon:
722-273

OGLAS

Za dopoldansko varstvo 1-letnega dečka na našem domu iščem mlajšo upokojenko. Javite se na tel. 721-175 ali osebno na naslov: Vera Židaneček, Radomlje, Cesta Rad. čete 24 c.

ZAHVALA

Tovarišu, ki mi je v prometni nesreči pri avtobusni postaji v Domžalah, dne 15.9.1981 ves čas do prihoda rešilnega avtomobila pomagal, se najlepše zahvaljujem.
Ponesrečenka Heda Premk

MONTIRAM TV ANTENE
SAŠO PAVLIČ,
Ljube Šercerja 4,
DOMŽALE, tel.: 722-240

dopisujte
v naše
glasilo